

rozsévač

4

apríl / duben
2015
ročník 84

rozsievač

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Premohol smrť
Jediná obeť
Je piatok

*„Toho Ježíše Bůh vzkřísil
a my všichni to můžeme
dosvědčit.“
(Sk 2, 32)*

Oblečme si nesmrtnost

Radost z narození

Do našeho sboru v Aši se dne 30. 11. 2014 narodilo pět sester a v naší sborové rodině se z toho moc radujeme. Naše sestry stály u vody, a přály si být pokřtěné, podobně jako Pán Ježíš stál u Jordánu a chtěl být pokřtěn.

Na Ježíšově křtu zazněla tři kázání:

1. - **kázal Jan** „Ne, já tě nepokřtím, ty bys měl pokřtít mě.“ (Nepřítel chce změnit způsob, chce, aby to bylo jinak.)
2. - **kázal Pán Ježíš** „Nechej to, Jene. Bůh si žádá, aby to bylo takto, udělej to, jak chce Bůh.“ (Nedělejme úpravy či varianty křtu, jinak se mineme cíle.)
3. - **kázal Pán Bůh**, když Syn naplnil vůli svého Otce: „Toto je můj milovaný Syn, toho jsem si vyvolil.“ (Staví se na stranu poslušnosti. Schválil cestu Syna.)

Na našem křtu kázal bratr kazatel Alois Boháček.

Nejdřív víra, potom křest

Ne, že by dnes lidé nechtěli do nebe. Chtějí, ale jinou cestou než chce Bůh. Jinak. Ale Boží vůle je: Nejdřív víra, potom křest, ne obráceně. Někdo je pokřtěn, ale nestačil uvěřit. Jiní zase chtějí křest bez církve a bez sboru.

V Aši máme zásadu: Dítě se rodí do rodiny, ne pro ulici. Chceš to jinak, než chce Bůh? Nezapomeň, že jenom cesta poslušnosti nás přivede k cíli.

Vladislav Dušek

Obsah

Radost z narodení.....	2
Premohol smrť.....	3
Požičaný hrob	4
Zomreli sme s Kristom, povstali sme k no- vému životu, a tak obliekli nesmrteľnosť	
Vidím ľudí, vypadajú ako stromy a chodí....	5
Husovo veľkonočné kázani	6
Veľký Izaiášov zvitok.....	7
Boží cesta k človeku	8
Nikdy nejsi sám	
Příprava na bitvu.....	9
Všetky národy sú nič	
Je piatok	
Hranice života	10
Jediná obeť	
Posolstvo Biblie v skratke	11
Vzkriesenie je kľúč	
Mohli to byť andeľ	
Palma.....	12
Plánujete dovolenou?.....	13
Sestra Milada Pohlová je u Pána.....	14
Zuzana Kováčiková	
100 rokov rozsievania	16
Rádio7	
Redakčné oznamy	
Konferencie Odboru sester BJB v ČR a SR..	17
Boží láska	
Fotokurz s Bibliou/ 4.....	18
Integra.	19
Tajomstvo veľkonočných vajčiek	
Verš 2K 5, 4.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratské jednoty baptistů v ČR
a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada:

S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospíšil, E. Pribulová,

Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,
L. Miklošová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.

Cena výtlačku: 1,35 €, predplatné na rok 13,50 €
+ poštovné. Poštovné pre zahraničie 29 € na rok.

Bankové spojenie: ČR: Česká spořitelna Praha,
č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.

SR: SLSP Bratislava, č. ú. 11489120/0900, var. symbol 888.

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsieváč – časopis
Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská
republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.V.I.
FT.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS,
SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14,
140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 4/2015: 19. 3. 2015

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Darko Kraljik

Životný príbeh každého človeka sa končí smrťou. V tom netvorí ani najväčší spomedzi veľkých výnimku: ani politici, ani herci, ani slávni športovci, ani náboženský vodcovia. A predsa: Jeden je výnimkou, u toho jediného to bolo inak. Biblia nám podáva hodnoverné svedectvo o tom, že život Ježiša Krista sa neskončil smrťou. Bol síce pochovaný, ale vstal skutočne živý zo svojho hrobu. Na veľkonočnú nedeľu si celý kresťanský svet pripomína Kristovo zmŕtvychvstanie; všade znejú radostné piesne: „Kristus Pán vstal slávne z hrobu. Premohol smrť, hriech a zlobu...“ Biblia jasne dosvedčuje, že Ježiš sa ako vzkriesený telesne zjavoval na zemi medzi ľuďmi. Mnohí ľudia ho videli, dotýkali sa ho a rozprávali sa s ním. A o tom, čo videli, počuli a čoho sa dotýkali – vzkrieseného Krista – sa podelili aj s ostatnými, aj s nami. Tento Boží div nového života v Kristu Ježišovi sa tak stal ústrednou témou evanjelia – radostnej správy o spasení v Ježišovi Kristovi, o tom, že s Kristom sme vyhrali. Apoštoli vždy znovu zvestovali: „Tento Ježiš, ktorého ste vy ukrižovali, vstal z mŕtvych! Žije na veky ako ten, čo premohol smrť!“ (Sk 2, 32) Je to zvesť, že do nášho sveta plného smrti, Pán Ježiš priniesol život. Apoštol Ján hovorí: „...ten život sa zjavil a my sme ho videli, počuli, dotýkali sa ho... a dosvedčujeme aj vám, aby ste aj vy mali toto obecenstvo života večné s nami...“ (1J 1, 1 – 3).

Premohol smrť

Boh teda chce, aby sme všetci mali večný život skrze vieru vo vzkrieseného Ježiša Krista. Chce však, aby sme v moci vzkrieseného Krista plnosť tohto života prežívali aj tu na zemi. Veď Pán Ježiš povedal: „Preto som prišiel, aby ste mali život, a to v hojnosti“ (J 10, 10). Lenže skutočný život, ktorý sa nám ponúka vo vzkriesenom Ježišovi, nie je prirodzený nášmu svetu. A tak nám biblická správa zvestuje, že v našom svete a v našich životoch dochádza mnohými spôsobmi k odmietnutiu života v Ježišovi Kristovi. Ľudia tento nový Kristov život neprijímajú, odmietajú: jedni neverou, iní tradíciou či ľudským zmyslaním; iní majú rôzne „kamené“, ktoré ako ten kameň, ktorý bol zatlačený na Kristov hrob, nedovolia, aby sa Kristov život naplno rozvinul v ich srdci, v ich živote, v ich rodine...

Ale na veľkonočnú nedeľu bol tento kameň odvalený. Moc nebies triumfuje nad mocou zeme; anjel si víťazoslávne sadá na zničené znamenie pečati, ktoré vyjadruje bezmocnú autoritu Židov i Rimanov, čo chcela Pána Ježiša Krista a s ním aj kresťanskú nádej vykázat do večne uzavretej ríše mŕtvych. Štátna pečať a vojenský príkaz sú pred Bohom smiešne malichernosti. Keď koná večný Boh, sú ľudské ruky ochromené, ľudské sily v koncoch a politické i náboženské opatrenia márne.

Budúcnosť patrí životu v Kristovi i tým, ktorí svoj život spojili so vzkrieseným Ježišom Kristom. Drahí čitatelia, ak chcete, aby aj vám patrila budúcnosť a večnosť s Kristom, tak dnes neodmietajte život pre ľudové či náboženské tradície, ani pre ľudské zmyslanie či argumenty, ani zo strachu z nového života s Kristom. Nedovoľte, aby rôzne kamene zabránili tomu, aby sa Kristov vzkriesený život mohol stať vašim životom, nedovoľte, aby brzdili a likvidovali vieru vo vašom živote, nevzdávajte to s Kristom, nerezignujte vo viere len preto, že politické, spoločenské či vedecké smerovanie vykazuje vieru v Krista na okraj života.

Naplno sa chopte Krista vo viere. Privlastnite si dnes Jeho víťazstvo a denne z neho naplno žite. Skutočné kresťanstvo, to je život vzkrieseného Krista v nás. Je mojou modlitbou, aby tieto veľkonočné sviatky boli pre vás všetkých skutočnými sviatkami nového života s Ježišom Kristom, sviatkami novej radosti, pokoja a nádeje.

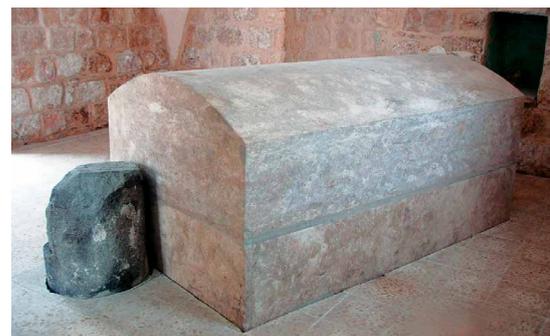
„Tento Ježiš, ktorého ste vy ukrižovali, vstal z mŕtvych! Žije na veky ako ten, čo premohol smrť“ (SK 2, 32).

Požičaný hrob

Iste medzi nami nie je nikto, kto si nikdy nič nepožičal. Snád veci, čo nepotrebuje-me vlastniť, ale na nejaký čas sa nám zídu. Možno niečo pre deti na výlet, možno niečo, na čo dnes neostávajú peniaze. Možno peniaze samotné. No hrob bol asi požičaný len jediný raz v histórii.

Rada sa prechádzam po cintorínoch a rozmýšľam nad životmi ľudí, ktorí tam ležia. Boli pre svojich blízkych nenahradi-teľní. Mali sme ich radi, žili s nimi a učili sa od nich, a zrazu sme tu len so svojimi spomienkami nad hrobom. Drahý otecko, dcérka... Dovidenia... Rada sa prechádzam po miestach, ktorým ľudia hovoria „miesto

večného odpočinku“, a rozmýšľam. Je tu však Nieкто, kto vedel, že na tomto svete nič nepotrebuje. Pre koho hrob nebol miestom „navždy“. Ležal v požičanom hrobe, lebo vedel, že smrť Mu nie je ro-vnocenný protivník. Na tretí deň už len anjel zvestoval, že ten ukrižovaný Ježiš vstal, aby sme aj my mali v ňom vzkriesenie. K Nemu môže každý prísť ako k nevysýchajúcemu prameňu života, a to života naveky. Náš Pán Ježiš Kristus povedal: „Kto verí vo mňa, má večný život“ (Jn 6, 47). On je več-ným životom sám v sebe. On sám je našou nádejou, že raz aj nad nami zaznie hlas anjela a budeme povolani žiť s Ním. V Jeho

zmŕtvychvstani môžeme veriť slovám: „Lebo to je vôľa môjho Otca, ktorý ma poslal, aby každý, kto vidí Syna a verí v neho, mal večný život, a ja ho vzkriesim v posledný deň“ (Jn 6, 40).

Andrea Paulíková

Zomreli sme s Kristom, povstali sme k novému životu, a tak obliekli nesmrteľnosť

V dobe veľkonočných udalostí boli mnohí, ktorí pochybovali, alebo dokonca neverili, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych. Veď pravdu, že Ježiš vstal z mŕtvych, prekrúcali predovšetkým „Boží služobníci“.

Paradoxne práve oni boli šíriteľmi najväčšej lži ľudských dejín. Vďaka Bohu to nebola jediná zvešť, ktorá sa v tej dobe šírila. Šírila sa aj pravda o smrti a **vzkriesení** Ježiša Krista.

To bolo jadrom radostnej zvesti – evanjelia. A práve táto polarita *vstal – nevstal z mŕtvych* sa tiahne dejinami až do dnešných dní. Mnohí pochybujú alebo neveria, že Ježiš vstal z mŕtvych, my však veríme.

Veríme, že nám Ježiš svojim vykupiteľským dielom umožnil prístup k Otcovi. Pred nami však dnes stojí iná zásadná otázka: „**Ako pravda zmŕtvychvstania Pána Ježiša ovplyvňuje náš každodenný život?**“

Kedykoľvek zlyháme, prideme k Ježišovi a povieme: **Zhrešil som, odpusť mi. Dôsledkom je odbremenenie nášho svedomia od pocitu viny.** To je dôležité, lebo s bremenom viny sa nedá dlhodobo zdravo žiť. S pocitmi viny nie sme schopní tešiť sa zo života, sústrediť sa na prácu či budovať zdravé vzťahy. Následne sa objavujú psychické a iné problémy. Jediným správnym riešením je pokánie a Božie odpustenie sprostredkované obeťou Pána Ježiša. Ak nejdeme cestou pokánia a odpustenia, naša psychika to rieši po svojom. Podvedome začína ignorovať hlas Ducha Svätého, naše vlastné svedomie. Hlas Ducha Svätého začne slabnúť, svedomie začne otupievať. Dôsledkom je často chýbajúca empatia, bezcitnosť, bezohľadnosť, morálne znečistenie a pod. Ježišova obeť tento problém rieši.

Pán Ježiš vymazal náš dlžobný úpis, odpustil naše hriechy, očistil naše svedomie, ospravedlnil nás, posvätil nás. Ale je tu ešte niečo,

čo ako kresťania chronicky prehliadame. Pán Ježiš nielen zomrel a vstal z mŕtvych, aby nám odpustil hriechy, ale aj **my sme s ním zomreli hriechu a povstali k novému životu. Vyzliekli sme smrteľnosť a obliekli sme si nesmrteľnosť.**

Smrť i vzkriesenie Pána Ježiša bezprostredne súvisí so smrťou našej hriechnej podstaty a s našim vzkriesením k novému životu, s našim „vymeneným“ životom, s našou schopnosťou víťazne žiť. Vypočujme si, čo píše apoštol Pavol v liste Rimanom na túto tému: „*Vláda hriechu bola nad nami zlomená. ... Naše staré „ja“ bolo ukrižované spolu s ním. Naša hriechna podstata sa tým vyslobodila z nadvlády zla, preto už nemusíme hriechu ďalej slúžiť. Veď ten, kto zomrel, je vyslobodený z moci hriechu. Keď sme teda svoje „ja“ nechali s Kristom zomrieť, musí byť na nás vidieť, že žijeme celkom iný život. ... Ste mŕtvi pre hriech, preto žite pre Boha, ktorý vám prostredníctvom Ježiša Krista daroval nový život. Nedovoľte, aby vaše mľé telo ovládal hriech a jeho zlé žiadosti. Ani vaše údy nech nie sú nástrojom zla, ale oddajte sa úplne Bohu. Keďže ste zomreli s Kristom, ktorý vám daroval nový život, máte byť nástrojom spravodlivosti v Božích rukách. Hriech stratil nad vami svoju moc, preto už nepodliehate zákonu, ale žijete z Božej milosti. ... Komu sa totiž dávame do služieb, ten sa stane naším pánom, buď sa*

rozhodneme pre hriech, ktorý vedie k smrti, alebo sa rozhodneme pre poslušnosť, ktorá prináša spravodlivosť... Boli ste oslobodení od hriechu a dali ste sa do služieb spravodlivosti. ... Ste slobodní od moci hriechu a slúžite Bohu.“

(R 6, 2a – 22, Nádej pre každého)

**„Ste slobodní od moci hriechu a slúžite Bohu“
(R 6, 22)**

Mnohí kresťania pravdu tejto časti Písma prehliadajú a potom žijú ako „slušní“ pohania. Jeden zo služobníkov slova sa raz vyjadril: „*Roky kážem Božie slovo a mám vážne pochybnosti, či sa ľudia pod vplyvom Božieho slova menia.*“

Niekedy mám podobný pocit sám zo seba. Vyznávam, spievam, že som nové stvorenie, a vzápätí sa vynorí moja stará povaha, pretrvávajúce zlozvyky – akoby som nebol novým stvorením, akoby Božie slovo nemalo moc meniť životy, ani ten môj. Lenže zmena charakteru a návykov – to nie je jednorazová udalosť, je to dlhotrvajúci, často bolestivý (Pavol píše: „Do tváre bijem svoje telo“) proces. Niekedy sme svedkami radikálnych zmien, to mocný Boh robieva. Ale častejšie sa zmena prejaví až po dlhšom čase. Naše praktické posvätenie je celoživotný proces.

Ale niekedy skutočná zmena neprichádza ani po rokoch. Naučíme sa s veľkým sebazaprením „kresťansky“ žiť, vieme, čo sa od nás očakáva. Prispôbojeme svoje správanie vonkajším okolnostiam, ale **naše srdce sa nemení**. Čím väčší je rozdiel medzi našim správaním a postojmi nášho srdca, tým viac sebaovládania potrebujeme, aby sme predišli trápnym či deštruktívnym konfliktom s ľuďmi.

Ale čo je potom podstatou skutočnej zmeny, zmeny srdca, zmeny zvnútra? Apoštol Pavol o tom píše jasne: „Zomreli sme s Kristom, zomreli sme hriechu, hriech už nemá nad nami moc, povstali sme s Kristom k novému životu ...“ Zomreli sme hriechu, ale pokušenie ostalo a bude tu do nášho posledného výdychu. Ale čo je nové, je schopnosť pokušenie rozpoznať a vzoprieť sa mu. Máme šancu povedať hriechu: „Nie!“ Máme silu vzoprieť sa hriechu i pokušiteľovi. Túto možnosť nám vydobyl Kristus. Uverili sme, že Ježiš za nás zomrel a vstal z mŕtvych. **Ale ako je to s vierou, že sme zomreli s Kristom a s Kristom sme povstali k novému životu?** Realita je taká, že už nie sme v službách hriechu, už nie sme v službách svojho sebeckého „ja“, sme v Božích službách. **Skutočná zmena sa začína ustotožnením sa s Kristovou smrťou a vzkriesením. To musíme uchopiť vierou. Zomreli sme hriechu – už nemusíme podľahnúť pokušeniu.**

Ak vo svojom živote zlyhávame, tak je to preto, lebo nežijeme vierou, neuverili sme tomu, že ten, ktorý žije v nás a cez nás, je mocnejší ako pokušenie, ako moc hriechu.

Sme povolani k slobode, k novému životu. Potrebujeme si neprestajne uvedomovať zmenu vlastnických práv: „Už nepatríme sebe, patríme Kristovi,“ a tomu potrebujeme prispôbiť aj svoj život. Nemusíme podliehať pokušeniu, hriech už nemá nad nami moc. **Máme možnosť sa rozhodnúť** tak, ako to písal apoštol Pavol v liste Rímskym 6, 8 – 13: „Keď sme teda svoje „ja“ nechali s Kristom zomrieť, musí byť na nás vidieť, že žijeme celkom iný život. ... Sme mŕtvi pre hriech, preto žijeme pre Boha, ktorý vám prostredníctvom Ježiša Krista daroval nový život. **Nedovoľme, aby naše mdlé telo ovládal hriech a jeho zlé žiadosti. Ani naše údy nech nie sú nástrojom zla, ale oddajme sa úplne Bohu. Keďže sme zomreli s Kristom, ktorý nám daroval nový život, máme byť nástrojom spravodlivosti v Božích rukách.**“

Mnohokrát nevieme ovplyvniť okolnosti. Nevieme zmeniť ľudí okolo seba a pritom sa o to často pokúšame. **Ale vždy máme na výber**, ako zareagujeme na okolnosti a na svojich blížnych. Viktor Frankl, švajčiarsky psychiater, zostal pri zdravom rozume v koncentračnom tábore, lebo objavil a aplikoval princíp „poslednej slobodnej voľby“. To určite platí pre ľudí, ktorí povstali s Kristom k novému životu. Vždy máme na výber: môžeme podľahnúť pokušeniu, alebo sa mu vzoprieť. Zatvrdiť sa, alebo sa poddať Bohu. Ignorovať, alebo poslúchnuť hlas Ducha Svätého. Vždy máme na výber. Máme slobodu, Kristus nám ju vydobyl. A sloboda je predsa o možnosti výberu.

Boh ani Božie slovo nestratili svoju moc meniť ľudské životy. Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, a my s ním, toto je realita. Len sa potrebujeme denne slobodne rozhodovať, či podľahneme pokušeniu, alebo budeme poslúchať Boha. Je to o našej slobodnej voľbe, o našej zodpovednosti. Žijeme teda touto pravdou: „Zomreli sme s Kristom, hriech už nemá nad nami moc.“ Telo nás bude presvedčať o opaku, ale dajme na radu apoštola Pavla: „Dajte sa viesť Duchom Svätým, tak odoláte svojim sebeckým túžbam a telesným žiadostiam. Lebo človek od svojej prirodzenosti lipne k tomu, s čím Boží Duch nemôže súhlasiť, a nakoniec vykoná to, čo sám nechcel. Ak vás však ovláda Duch Svätý, neprehrešite sa proti zákonu“ (Gal. 5, 16 – 18; NPK). Vierou prijímame fakt, že sme zomreli s Kristom a povstali k novému životu, a nechajme sa viesť Duchom. Toto je tajomstvo víťazného života. Takto si oblekame nesmrtnosť.

Dušan Uhrin

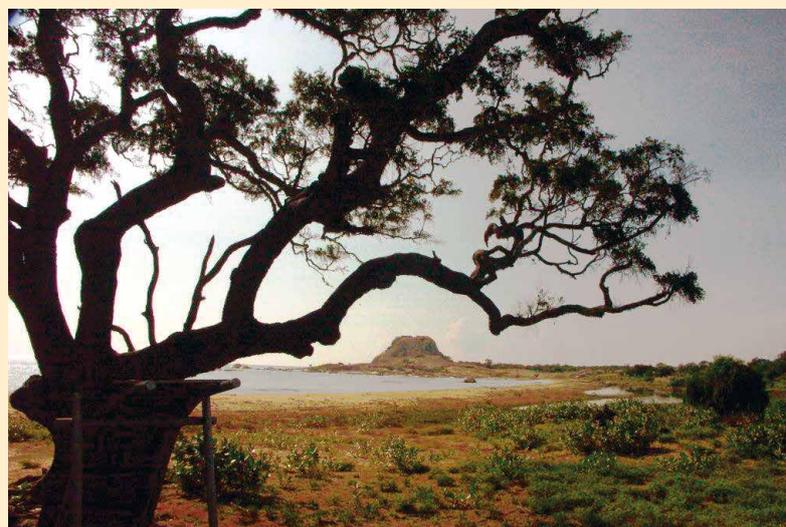
Vidím ľudí, vypadajú ako stromy a chodí

Mám rád stromy. Rád o nich premýšľám. Rád jsem v jejich blízkosti. I proto mne zaujal příběh, zaznamenaný v Markově evangeliu, v němž Ježíš uzdravuje slepého (Mk 8, 22 - 26).

Po prvním prohlédnutí slyšíme zarážející svědectví: „Vidím lidi, vypadají jako stromy a chodí.“ Ježíš se člověka ještě jednou dotýká a potom už vidí jako kdokoli z nás. Někdy si kladu otázku: To se tehdy to uzdravení napoprvé nepovedlo? Nevím. Co ale vím, je, že lidé a stromy mohou být někdy hodně podobní. Mohou mít mnohé společné.

V naší zahradě máme jeden starší stromek. Stojí úplně na okraji, až se dotýká plotu. Nemá dobré ovoce a nemá ani pořádnou korunu, aby poskytoval stín. Ale to vše mu odpouštíme. Jsme rádi, že tam stojí. Necháváme ho dožiť. Ale nedokážeme udelat něco pro to, aby byl užitečnejší. Neumíme roubovat, ani štěpovat, neumíme mu poskytnout lepší vlastnosti. A ani nevíme, jestli by o štěpařský nůž stál. Ten stromek vlastně není moc užitečný. Ale v něčem přece jen užitečný je. Připomíná nás – křesťany. Točíme se hlavně kolem pojmu odpuštění a jsme si jisti tím, že jej potřebujeme. Stojíme v Boží zahradě s celou naší starou podstatou. Naše ovoce je tak často kyselé a nedobré. Jsme vděční Zahradníkovi, že nás zde nechává. Ale většinou nemáme víru v to, že by náš velký Zahradník dokázal něco změnit. Možná, někdy, když nás dobře okope, se maličko zadaří. Ale víme, že naše ovoce ještě vychází z nás, z naší podstaty, nad kterou se dá jen povzdechnout. Snad jednou, až nás přesadí z této zahrady tam nahoru k sobě. Ale co tady a teď? Ten stromek z naší zahrady je v tomto jako člověk. Také potřebuje zásah zvenčí, aby se mohl změnit k lepšímu. Ode mne se nedočká asi ničeho víc, než odpuštění. Mám-li vůbec co odpouštět. Ale Nebeský Otec není tak slabý a bezmocný. On má nezměrnou moc, stejně tak, jako jednorozený Boží Syn plný milosti a pravdy. **„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi...“, říká vzkříšený Pán.** A ve svém slově zaslibuje nejen odpuštění, ale i očistení od všeliké nepravosti. (1 J 1, 9) Umí nás naroubovat Božím Duchem, jestliže mu k tomu dáme příležitost. Potom ovoce, které zaslibuje, už není z nás. Nese v sobě vlastnosti Božího Ducha. A co víc, jsme naroubováni na Kmen, který už v sobě má to nejlepší. Stali jsme se součástí Kristova těla. Věříme tomu? **„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ (Žd 11, 1) Věříme vzkříšenému zmrtvýchvstalému Pánu?**

Ondřej Valenta

Husovo velikonoční kázání přednesené v Betlémské kapli

V roce 2015 si připomínáme (pravděpodobně) 644 let od Husova narození (přesné datum není známo) a 600 let od jeho mučednické smrti v plamenech na kostnické hranici - 6. července 1415.

Písmo svaté (Mk, 1-7) ukazuje na události po Kristovu z mrtvých vstání, jež dnes slavíme.

Budme vděční za Jeho z mrtvých vstání, za oslovení Kristem, že se s Ním smíme na věky radovat.

Jak praví s. Řehoř v dnešním kázání, jsou dva životy: Jeden smrtelný, druhý nesmrtelný. Jeden známe, druhý neznáme. Jeden život je spojen se smrtí, druhý s z mrtvých vstáním. Protože přišel Smírce Boží, Kristus Ježíš, přijal jeden život - tedy tělesný a ukázal na druhý - život věčný.

Ukázal nám, že je život smrtelný, a ve svém z mrtvých vstání ukázal na život, který je po z mrtvých vstání - na život věčný.

Protože jsme údy našeho Vykupitele, i nám se stane, co se stalo Kristu. To říká s. Řehoř, že máme naději, z mrtvých vstání.

Ten velký svatý den z mrtvých vstání dnes slavíme. Pamatujme, co Písmo praví o třech svatých ženách: Marii Magdaleně, Marii matce Jakubově, a Marii Salome.

Ty si vážily svého Mistra za Jeho života. Šly a koupily drahou mast a podle židovského obyčeje šly k hrobu, aby pomazaly mrtvé tělo svého Mistra.

Ženy, které šly ráno v neděli ke hrobu (mimo Marie Magdaleny) byly příbuzné Ježíše. Ale Marii Magdaleně se Ježíš ukázal jako první po svém z mrtvých vstání. Zajímavé je, že se nejprve ukázal Marii Magdaleně, z níž vyhnal sedm ďáblů (Mk 16, 9).

Tím dal kajícím se hříšníkům naději, že budou-li se horlivě kát a velmi Ho milovat, budou moci jiné předstihnout v milosti Spasitele Ježíše Krista.

Dále Písmo praví: „Brzy ráno, první den po

sobotě, onoho dne, když vzešlo slunce, přišly ženy k hrobu.“ Tyto svaté ženy nešly pomazat Krista v den hodů židovského, ale připravily si mast a k hrobu se vydaly první den po sobotě. Po cestě přemýšlely, kdo by jim odvalil kámen od hrobu. Ale Bůh poslal anděla, aby kámen od hrobu odvalil. Neodvalil ho kvůli Kristu, aby mohl vyjít z hrobu - kam Kristus vstupuje, nepotřebuje lidskou pomoc. Vyšel z života panny Marie bez lidské pomoci, a také vešel k učedníkům skrze zavřené dveře po z mrtvých vstání. Při vzkříšení člověk nehrál žádnou roli.

V odvaleném kamenu od hrobu ženy poznaly, že je předešel Boží anděl. Marek říká, že nadarmo se ženy trápily, kdo jim odvalí kámen od hrobových dveří. Kněží, zákoníci, farizeové se postarali o to, aby byl hrob dobře strážěn, aby jeho učedníci Mistra neodnesli. Když ženy vešly do hrobu, uzřely na pravici mládence, tj. anděla, oblečeného do bílého roucha.

Vylekaly se, protože tělo Kristovo v hrobě neleželo, hrob byl prázdný. Ale anděl, Boží posel, je těšil slovy: „Nebojte se, hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného? Vězte, že vstal a není v hrobě. Pojďte se podívat, kde bylo položeno Jeho tělo.“ Nechte hledání a úmyslu pomazat jeho tělo. Dále ženy vyzval: „Jděte a povězte učedníkům, zvláště Petrovi, ať si nezoufá, že zapřel svého Mistra, ale ať jinec utvrzuje a upevňuje ve víře.“

Dále anděl řekl ženám: „Předejde vás do Galileje. Tam Ho uvidíte tak, jak vám to řekl, když byl ještě mezi vámi. S. Řehoř řekl: „Milosrdenství způsobil Spasitel, aby Jeho z mrtvých vstání bylo skrze ženy jiným oznámeno. První se ukázal své matce, ač o tom Písmo mlčí. Pak hned na to se Vzkříšený ukázal ženám, které Ho přišly pomazat, aby zvěstovaly jiným Jeho z mrtvých vstání. Nesvěřil to nejdříve apoštolům, ale těm, které jsou méně než apoštolové. Nuž kněží, když v následování Krista pochybite,

napomenou-li vás ženy, mile to přijměte. Já rád přijmu, když mě bytí i stařenka napomene a tak od hříchu mě odvrátí a něčemu dobrému mě naučí. Ale někteří mají za bláznovství, aby je dobré ženy trestaly, napomínaly, něčemu dobrému naučily. Podobně se k ženám chovali i učedníci. Když jim z Jeho příkazu ženy o Kristu pravily, učedníci jejich zvěst o vzkříšení měli za bláznovství. Písmo praví: „Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.“ (Lukáš 24, 11)

Pak vedle výkladu S. Řehoře Krista s těmito ženami hledáme. Když v Něho upřímně věříme, jsme naplnění nebeskou vůní. A jako ony ženy anděly viděly, tak věrné duše i dnes se mohou s anděly setkat a nejen s anděly, ale se vzkříšeným Pánem.

Jaký úžas naplnil ženy, když v hrobě viděly anděla. Anděl seděl na pravici, aby ukázal, že Kristus již překročil bídný a smrtelný život a již je ve věčné radosti s anděly. Bělost roucha znamená plné Kristovo vítězství a je to skvostná a velebná odplata za vítězství, ne toliko Jeho, Kristova, ale i naše.

Neb slavné Jeho z mrtvých vstání je radost andělská, ale i naše: Tak jako Ježíš vstal z mrtvých, vstaneme i my z mrtvých a vstoupíme do věčné radosti a andělů počet naplníme. Věrní, kteří Ježíše hledají, nemají se andělů bát. Dí s. Řehoř: „Jakoby zjevně anděl řekl: Necht se bojí ti, kteříž nemilují navštívení nebeských měšťanů, neboť se strachují ti, kteří jsou obtíženi tělesnými žádostmi. Ale proč se bojíte, když své spoluobčany vidíte?“

Podle Matouše 27, 42 zástup volal: „Jsi-li král Izraelský, nechť sestoupí s kříže a budeme mu věřit.“ On neseštopil, ale větší věc a amoc ukázal, že byl mrtev, ožil a slavně vstal. Větší div byl ten, že byl mrtvý, z mrtvých vstal, než by sestoupil z kříže. V Krista a Jeho z mrtvých vstání nevěřili ti, kteří si kladli podmínku.

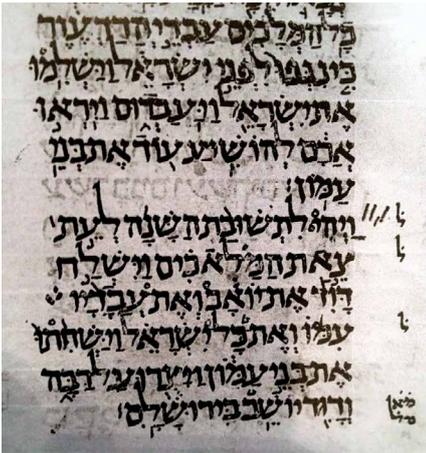
Který div je větší? Když mrtvý z mrtvých vstane či ten, že ukřižovaný sestoupí z kříže? Ani my, milí bratři, neposlouchejme ty, kteří nám radí jít lehčí cestou k Bohu, ale ta k Bohu nevede. Pán Ježíš řekl: „Vezmi svůj kříž a následuj mě.“ (Mat. 16, 24) Jiná cesta k Bohu nevede, než ta, kterou nám vyznačil Pán Ježíš. To satan používá lidi, aby nám radili, jakou cestou jít k Bohu.

Nevěřte jim. Raději s Kristem umřít na kříži a pak jednou slavně z mrtvých vstát. On nás jednou k svému tělu připojí a pak již budeme bydlet s Kristem v Jeho radosti.

Vlastimil Pospíšil

Veľký Izaiášov zvitok

Tesne pred vznikom štátu Izrael (1948), čo bolo samo o sebe po dvoch tisícročiach zázrakom, uzrel svet na pôde Izraela iný zázrak, ktorý nazvali najväčším objavom 20. storočia. V r. 1947 beduínski pastieri náhodne narazili v jaskyniach Kumránskej púšte neďaleko Mŕtveho mora na hlinené nádoby. Bolo to neďaleko nálezov zrúcanín osídlenia a cintorína esénov (esejcov), židovského asketického duchovného hnutia, ktoré vzniklo v 2. storočí pred Kr. O ich existencii sme doteraz vedeli len zo starovekých spisov Filóna, Jozefusa a Plínia.

Hneď v prvej jaskyni našli okolo 40 rozbitých džbánov a podľa kúskov a fragmentov sa predpokladá, že v nich bolo pôvodne uložených 150 až 200 zvitkov. Takýchto jaskýň sa našlo jedenásť, preto zvitky dostali pomenovanie *1Q až 11Q (Qumran)*. Zvitky boli vlastne zvieracie kože (*pergamen*), ktoré sa dlho a zložito spracovávali, kým sa na ne dalo ručne písať písmenkom za písmenkom. Na dlhšiu knihu bolo vraj potrebné aj menšie stádo oviec či kôz. Taká kniha v tých časoch bola hotový poklad. Našli sa aj časti nebiblických kníh ako *Chrámový zvitok*, *Damašský spis* a iné, či rukopisy výkladov Písma, zvaných *Pešer* (napr. *Pešer k Habakukovi* a k ďalším prorokom i Žalmom). Našiel sa tam aj zvitok z medi (tzv. *Medený zvitok*). Počet nájdených zvitkov a fragmentov sa počíta na stovky a dodnes, po viac než pol storočí odborníci skúmajú a dávajú dokopy jednotlivé kúsky a fragmenty týchto rukopisov.

Jedným z najdlhších zachovaných rukopisov je tzv. *Veľký Izaiášov zvitok* pod označením *1Q Is-a* (posledné písmeno „a“ označuje práve tohto najdlhšieho Izaiáša, pretože v tej istej jaskyni (1Q) sa našiel ešte iný fragment Izaiáša pod označením *1Q Is-b*. Odvtedy sa našlo dokopy už sedemnást fragmentov z Izaiáša aj v iných jaskyniach. Teda pri *1Q Is-a* ide o najstaršiu úplnú kópiu knihy Izaiáša, ktorá bola nájdená. Je totiž asi o tisíc sto rokov staršia ako mladšia hebrejská kópia rukopisu, podľa ktorej boli doteraz tlačené židovské, ale aj naše Biblie. Naše Biblie sú dodnes tlačené podľa masorétskeho textu najstaršej celej zachovanej Biblie (nielen Izaiáš) pod názvom *Leningradský kódex (B19A)*, tzv. kódex ašérovskej školy. Dodnes leží v petrohradskom múzeu. Vznikol asi okolo roku 1008 n. l. v Káhire. No tento je o tých tisíc sto rokov mladší.

Veľký Izaiášov zvitok bol skúmaný aj uhlíkovou metódou, čo určilo jeho pôvod niečo medzi 4. až 2. stor. pred Kristom. Paleograficky, teda skúmaním štýlu a veku písma, sa datuje do obdobia okolo r. 150 pr. Kr. Zvitok rukopisu je zošíty zo 17 kúskov (listov) pergamenu. Jeho celková dĺžka je 7 metrov a 34 centimetrov, výška zhruba 28 centimetrov. Preto je považovaný za najdlhší zachovaný biblický rukopis. Bol nájdený jeden dlhší, ktorý meria 8 metrov, ale nie je biblický a

je dosť nečitateľný. Izaiáš má 66 kapitol tu napísaných do 54 stĺpcov, **bez naznačeného rozdelenia** medzi tzv. *Prvým a Druhým Izaiášom*, ako ho predelili niektoré moderné vedecké kruhy.

Veľký Izaiášov zvitok je od r. 1965 vystavený ako hlavný exponát *Múzea svätých kníh* v Izraeli. Prečo je nález Kumránskych zvitkov, ale i tohto Izaiáša taký dôležitý? V 19. až 20. storočí sa na základe skúmania rôznymi metódami začala spochybňovať dôveryhodnosť Biblie, jej historicita, pravdivosť, autorstvo či redakcia. Nájdené zvitky ponúkli fenomenálny dôkaz o veľkej dôveryhodnosti kníh i celej Biblie. Tento nájdený rukopis je starší o viac ako tisíc rokov ako masorétsky text, podľa ktorého bola písaná naša Biblia, a je s ním takmer totožný. Našlo sa len zopár gramatických chýb a nejaký rozdiel v čítaní samohlások, ale význam sa nezmenil. Za tisíc rokov sa v mnohom zmenil jazyk, tvar písma, tradícia, spôsob písania, kultúra či teológia – no text zostal pôvodný bez zásahov človeka.

Ešte dnes vidieť stopy po prstoch čitateľov odtlačených zospodu tohto zvitku. Živo si môžeme predstaviť, ako podali Ježišovi knihu (zvitok) Izaiáša v nazaretskej synagóge, aby z neho čítal zhromaždeným vo svojej otcine: „**I podali mu knihu proroka Izaiáša a keď otvoril knihu, našiel miesto, kde bolo napísané: Duch Pánov nado mnou...**“ (Lk 4, 17 – 18).

Michal Lapčák

„Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrcen v těle, ale oživen Duchem.“ „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám.“ (Ž 22,1)

Boží cesta k člověku

Nejvíce místa v evangeliích věnují evangelisté velikonočním událostem. Jeho narození popisují Matouš a Lukáš, ale jen ve zkratce. Evangelisté položili důraz na kříž. Je to Kristův těžký zápas se satanem o člověka.

Velikonoční událost je bod, na němž všechno stojí. Dějiny Izraele, ale i dějiny ostatních národů, směřovaly k tomuto bodu. Ale zejména Izraelské dějiny jsou nosné, ukazující na to, co jednou přijde. Skutečnost, která se stala na Golgotě, se žádná jiná událost nepodobá. TEN, skrze něhož bylo všechno stvořeno, stává se nejpóniženějším, nejchudším, nejosamělejším, nejpovrženějším. „Všechno povstalo skrze Něj, to SLOVO, a bez Něho nepovstalo nic, co jest. V Něm byl život a život byl světlo lidí“ (Jan 1, 3). Dřív, než byl vesmír, andělé, cherubíni nebeské trůny, byl On. Ten, který dostal jméno Ježíš. Dřív, než byl počat z Ducha svatého. „Dřív, než byl Abraham, já jsem.“ Na počátku, při pádu člověka, On bere na sebe od Otce výpověď, která se naplní v Pátek velikonoční. Satan slyší slovo: „Ono to Símě - ti —satane, Hade - rozdrť hlavu a ty Jemu rozdrťš patu.“ K tomu dochází na kříži.

Satan se snaží za každou cenu znemožnit Boží cestu za člověkem - k člověku. Při Ježíšově narození není pro Něj místo pod střechou. Ať zmrzne. Aby ho zabil, používá si krále Heroda... Na poušti při pokušení se to pokusí svými nabídkami sám satan. Celou dobu, co byl Pán Ježíš na zemi, využívá satan sebemenší příležitosti, aby zmařil Boží plán s člověkem. Používá si k tomu i nejbližší Ježíšovy spolupracovníky, které si vyvolil. Satan si k tomu použil i vyvolený národ. Ale Boží plán s člověkem je nezmařitelný. I kdyby se všechno zhroutilo, Boží slovo platí a zůstává na věky!

Když byl Pán Ježíš na Velikonoce na cestě do Jeruzaléma, svěřoval se učedníkům, co ho v Jeruzalémě čeká. Petr Mu řekl: „To se Ti přece nemůže stát.“ To si satan použil Petra, dal mu slovo. Pán Ježíš Petrovi říká: „Jdi mi z cesty, satane!“ V tom okamžiku byl Petr Ježíšův největší nepřítel. Satan si v tu chvíli použil Petra jako svého nástroje. V tom momentě je Petr satan, tedy nepřítel, skrze něhož se satan pokouší zmařit Boží cestu za člověkem, k jeho záchraně. Satan se pokouší o to, co sám nedosáhl na poušti, když pokoušel Božího Syna.

Přišly chvíle na zahradě nejvyššího kněze v Jeruzalémě, kde je Pán souzen a Petr se k Němu nezná. Kdo se chce hlásit ke Kristu, musí počítat s nepochopením, s nepřátelstvím, opovržením, s pronásledováním, se smrtí. Petr to pozná a v pokání se vrací ke Kristu. Potom napíše: „Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé. Byl usmrcen v těle, ale oživen Duchem.“

Aby se Bůh Stvořitel dostal k člověku, musel jeho Syn na sebe vzít lidské tělo, lidskou podobu, stát se jedním z lidí, vzít na sebe lidskou bolest, utrpení a smrt způsobem, která byla pokládána za zlořečenství, to je smrt kříže. To byl způsob, jak se přiblížit k člověku! Tak daleko se člověk vzdálil od Boha a tak blízko Bůh přišel k člověku.

Člověk pro člověka není drahý. Kolik jen teklo lidské krve, kolik jí teče a kolik jí ještě poteče. Nejednou je pro člověka víc zvířátko než druhý člověk, Boží obraz! Výrok, který byl v minulém režimu tak často slyšen: „Člověk, to zní hrdě,“ se nepřibližuje k biblickému pojetí člověka. Tento výrok neplatí pro člověka, ale pro Pána Boha. Člověk, to je koruna Božího stvoření a bližní se může nacházet mezi těmi naprosto neznámými! Je to ten, který potřebuje moji pomoc, který by měl být pro mě víc než můj čas, mé peníze. Pán Ježíš to ukázal na milosrdném Samaritánovi. Pojato z tohoto úhlu pohledu je i Pán Ježíš můj — náš bližní. Přišel k nám, aby nám pomohl dostat se z naší bíd, aby nám zachránil život. On jde, aby hledal krvácejícího, umírajícího Samaritána a tím jsme každý z nás. „Aj, stojím u dveří a ťukám, když někdo otevře dveře svého srdce, vejdu k němu a budu s ním večeřet.“

Ježíš vstoupil do našeho domu, do našeho srdce, aby naše rány, naše nemoci uzdravil, mrtvé vzkřísil, ztracené vyhledal, topící se zachránil.

Vlastimil Pospíšil

Nikdy nejsi sám

Vděčně vzpomínám na pobyt v Alpách, kde jsem se svými milými prožila několik krásných dnů. Byly to dny plné nejrůznějších zážitků. Na jeden z nich nikdy nezapomenu.

Vše probíhalo podle plánu, který pro nás svědomitě připravoval náš syn. „Dobře se oblečte, dnes pojedeme hodně vysoko,“ připomínal nám. A opravdu. Slunce krásně svítilo a o to víc jsme mohli vnímat nádheru úžasných přírodních scenérií. Lanovka nás vyvezla k zasněženým vrcholům hor, v jejichž objetí spočívalo okouzlující, tyrkysově zbarvené jezero. Někteří z nás, ti zdatnější, pokračovali ve zdolávání výšek a já s manželem a ostatními jsme se zdržovali u jezera a kochali se jeho krásou. Do zpátečního odjezdu zbývalo celě času, a tak jsme se s manželem rozhodli celé jezero obejít. Cesta byla zpočátku celkem pohodlná. Brzy se však změnila v náročný terén. Trasa vedla oklikou přes vodopády a my jsme se stále více vzdalovali jezeru. Jediným orientačním bodem byla pro nás značka, kterou jsme úzkostlivě sledovali. Ta nás dovedla k dalšímu rozcestníku, kde jsme se ujistili, že jdeme správně. Zbýval nám poslední úsek cesty. Asi po čtvrt hodině namáhavé chůze v hlubokém sněhu jsem se najednou ocitla na okraji strmé stěny. A já žebříky! V první chvíli jsem se lekla. Manžel byl už někde vpředu a já jsem zůstala úplně sama. Musím to nějak zvládnout, uklidňovala jsem se. Otočila jsem se čelem k žebříku a s hůlkami, které jsem pevně svírala v dlaních, jsem opatrně slézala příčku po příčce. Sotva jsem došlápla na zem, už jsem se přidržovala ocelového lana a v polokleče přeručkovala k dalšímu žebříkům. To snad nikdy neskončí, povzdechla jsem si. Konečně jsem uviděla jezero. Ještě poslední úsek skalnaté cesty a už budu v cíli. Tam už na mě čekal můj muž se slovy: „Jsi výborná, dostaneš metál!“ V první chvíli jsem byla na sebe hrdá, především však šťastná, že už to mám za sebou. I do našeho života přichází nečekané situace, které nás zneklidňují. A právě v těchto chvílích si uvědomujeme, že nejsme sami. Pán Ježíš chce, aby náš pohled byl upřen na něj. Nemá cenu se otáčet zpět, nebo se dívat moc dopředu. On nás učí v té momentální těžké situaci spoléhat na Něj. Často nás vede na kolena a podpírá nadějí, které se můžeme pevně držet. Někdy si myslíme, že náročnost terénu nejsme schopni zvládnout. Pán Ježíš však dobře ví, na co stačíme, a nikdy nás nechá bez pomoci.

Eva Mečkovská, Brno

Příprava na bitvu

Proních šest kapitol knihy Jozue popisuje, jak velkými skutky se Pán Bůh oslavil v Izraeli, když lid poprvé vstoupil do Zaslíbené země. Izrael byl osvobozen po čtyřech stech letech z otroctví poté, co čtyřicet let putoval pouští.

Nyní však byli na hranici Kanaánu, země přetékaná mlékem a medem. Tuto zemi jim Hospodin před mnoha lety zaslíbil. Izraelci vstoupili – a co se stalo? Jozue se hned obrátil na mladší generaci mužů a oddělil je pro Pána Boha.

V Písmu je použito slovo „obřezaný“, aby tak byla vyjádřena jejich příprava, ale hlubším smyslem je: „Byli připraveni“ (Jozue 5, 2 – 7).

Proč to Jozue udělal?

Nyní, když překročili řeku Jordán, čelili totiž neproniknutelným zdem Jericha. A porazit nepřítele přirozeným způsobem nebylo v silách Izraelců. Pán Bůh řekl Izraeli: „V uplynulých letech jsem tě požehnal neuvěřitelným bohatstvím, ale tvé dílo ještě není u konce.“

Jak se Izraelci na tuto bitvu připravovali?

Nenaostřili svoje meče ani nenablýskali svá brnění. **Místo toho se připravovali ve svých srdcích.** Pán Bůh jim přikázal, aby obcházeli město, zpívali písně, modlili se a čekali na Něj. Nakonec jim přikázal, aby pozvedli své polnice a jednou zatroubili. V tom okamžiku se mohutné zdi Jericha s hukotem zřítily.

Jozue a jeho mužové potom dělali hrdinské činy – poráželi své nepřátele, dělali větší pozemky a zažili taková vítězství, jako nikdy dříve. Ve skutečnosti udělal Jozue něco, co ani Mojžíš neudělal: Porazil jedenáct králů. To bylo desetkrát víc, než porazil Mojžíš.

Věřím, že to je obrázek toho, co vše chce Pán udělat v našich životech. Chce způsobit desetinásobný vzrůst.

Chce vylít svého Ducha úžasnými způsoby! Musíme věřit, že to vše chce udělat i s námi.

Stručně řečeno - chce, abychom měli bláznivou víru. „**Jozue lidu řekl: „Posvěťte se, neboť zítra mezi vámi Hospodin učiní podivuhodné věci.**“ (Jozue 3:5)

Gary Wilkerson

Všetky národy sú nič

„Všetky národy sú pred ním ako nič, považované sú mu za menej ako nič a za márnosť“ (Iz 40, 17).

To, čo tento svet rieši, je v Božích očiach oveľa menej ako detail. Boh sa nevenuje len tomuto svetu. Boh sa venuje aj iným veciam, ktoré sú oveľa väčšie ako naša galaxia.

Všetky národy sú pre neho menej ako nič. Možno ste niekedy videli obrázok, ako Boh vo svojich rukách drží našu planétu, a možno ste si pomysleli: „Wau, taký veľký je Boh...“ Ale ten obrázok v skutočnosti Boha veľmi zmenšuje. Aj keby sme sa pozreli na Boží maliček, tak by tam stále Zem nebolo ani vidieť, aj keby sme mnohými mikroskopmi hľadali našu Zem, stále by sme ju tam nevideli.

My sme predsa v porovnaní s ním menej ako nič. Teraz si môžeme lepšie uvedomiť, aká je to neobyčajná, ohromná vec, že Boh nám daroval svojho Syna. To je také slávne! Anjeli túžia vidieť, čo tu Boh rieši, že nám, čo sme menej ako nič, dáva toľko milosrdenstva a tak sa nám venuje, tak nás miluje a tak nás povyšuje..., slávou a ctou nás skrze Krista korunuje, ustanoví nás nad dielami svojich rúk, v Kristovi nás urobil dedičmi svojho kráľovstva so všetkými jeho *mega* krásami. Je to fascinujúce, a Boh tak ukazuje svoju *mega* slávu, *mega* moc a *mega* lásku, ktorá prevyšuje každý rozum.

Filip Rečník

Je piatok

1. Je piatok, ešte je noc, iba začína nový deň. Ježiš sa modlí v Getsemanskej záhrade; Peter pokojne spí, Judáš svojho Pána zrádza. Ale toto nie je všetko – nedela prichádza.
2. Je piatok, Pilát sa vzpiera veľrade Židov, ktorá sprisahuje sprisahanie vekov. Zástup Krista znevažuje, zrádza, nevedia totiž, že nedela prichádza.
3. Je piatok, učeníci sa rozutekali ako ovce bez pastiera; Mária plače, Peter ho zapiera. Lebo nevedia, že prichádza nedela.
4. Je piatok, Rimania bijú môjho Pána. Obliekli ho do purpurového plášta. Trňovou korunou korunovali môjho Pána, lebo nevedeli, že nedela prichádza.
5. Je piatok, pozri sa na Ježiša, ako na Golgotu kráča. Krv mu tečie z rán. Telo sa potáca, duch je zatažený obrovským bremenom. Ešte je len piatok – prichádza však nedela.
6. Je piatok, svet teší sa zo svojho víťazstva; človek ďalej v hriechu žije – zlo sa stále rozšľabuje.
7. Je piatok, vojaci klinmi priklincovali ruky môjho Pána; Jeho sväté nohy tiež. Zodvihli kríž zo zeme a postavili ho vedľa dvoch zločincov. Je stále piatok. Ale dovoľte mi niečo povedať: prichádza nedela.
8. Je piatok, učeníci sú zmietaní otázkami: Čo sa stalo s ich Kráľom? Farizeji sa tešili, že ich intrigy sa podarili, lebo nevedia, že prichádza nedela.
9. Je piatok, Ježiš visí na kríži; opustenosť od Otca prežíva. Zanechaný sám, pomaly zomiera. Môže ho niekto zachrániť? Ó, iste. Dnes je iba piatok; prichádza však nedela.
10. Je piatok, zem sa trasie, chveje; uprostred dňa svetlo nie je.
11. Je piatok, už žiadna nádej nie je. Smrť vyhrala, hriech zvíťazil, satan sa vysmieva.
12. Je piatok, Ježiša pochovali a vojaci hrob strážili. Vchod do hrobu znemožnili veľkou váhou kameňa. Ale dnes je piatok; je iba piatok. Prichádza však nedela.

Z internetu – pripravil Darko Kraljik

Hranice života

Ak sa hlbšie zamyslíme nad zázrakmi života, ľudské telo je majstrovským umeleckým dielom. Napríklad náš nervový systém. Z centrálnej mozgu s jeho miliónmi buniek smerujú mnohé vedenia ku všetkým pohybovým orgánom tela a až ku pokožke, kde tvoria rozsiahlu sieť. Každá myšlienka, ktorá vychádza z mozgu, dráždi nervové dráhy a každý pocit na pokožke je vedený k centrále.

Popri tomto centrálnom nervovom systéme človeka existuje ešte vegetatívny nervový systém, ktorý riadi činnosť vnútorných orgánov, ciev a žliaz nezávisle od vôle a týmto spôsobom ovplyvňuje látkovú výmenu, krvný obeh a dýchanie.

Podobných zložitých systémov je v našom tele mnoho: napríklad dýchací, srdcovocievny, zrakový, sluchový a iné.

Takéto niečo nemôže byť „dielom náhody“, ale je nezvratným dôkazom toho, že **život je darom od Boha**. Nezodpovedným spôsobom zmýšľania si však môžeme zdravie ničiť a život skracať. O život nás chce pripraviť aj Boží nepriateľ, o ktorom čítame, že „obchádza ako revíci lev a hľadá, koho by zožral“ (1Pet 5, 8). Do tejto kategórie patria nepriateľstvá, boje aj vojny, v ktorých vyhasína mnoho ľudských životov.

Satan však často na seba berie aj anjelskú podobu (2Kor 11, 14) a prichádza s najrafinovanejšími spôsobmi taktiky a úskočnosti (Ef 6, 11). Prichádza aj do cirkvi. Snaží sa ovládnuť životy jednotlivcov, rodín aj celých národov.

Božie slovo jasne hovorí, že našimi nepriateľmi nie sú ľudia, ale „sily neviditeľnej duchovnej ríše, mocnosti zla a tmy, ktoré pôsobia v tomto svete“ (Ef 6, 12). Do nádherného Božieho stvorenia satan nenápadne vnáša kultúru smrti prostredníctvom ľudí, ktorí mu slúžia.

On spôsobil, že náš život na tejto zemi je iba dočasný a **pred nami teraz leží istá hranica, spoza ktorej niet návratu**. Dôkazy o nevstihnuteľnej Božej múdrosti a moci vo stvorení života vidíme a môžeme skúmať našimi zmyslami, rozumom, ako aj vedeckými metódami. A tieto skutočnosti nám môžu pomôcť k tomu, aby sme ľahšie verili aj tým slovám Božím, ktoré sa týkajú našej prítomnosti a budúcnosti.

Pán Ježiš hovorí: „Slová, ktoré som vám hovoril, sú duch a sú život“ (J 6, 63). Alebo Božie prikázanie: „Cti svojho otca i svoju matku,“ slubuje odmenu: „aby sa ti dobre darilo a aby si dlho žil na zemi“ (Ef 6,2 – 3). A tým prichádzame k druhej otázke: **Čo je za hranicou nášho pozemského života?** Je tam definitívne rozdelenie. Pán Ježiš povedal: „Prichádza hodina, keď všetci v hrobách počujú jeho hlas a tí, čo robili dobre, budú vzkriesení pre život a tí, čo páchali zlo, budú vzkriesení na odsúdenie“ (Ján 5, 28 – 29).

Na Veľkú noc bolo vydobyté víťazstvo nad diablom, peklom a smrťou, a tým bola otvorená cesta do večného života prostredníctvom obete Pána Ježiša Krista na kríži a Jeho slávnym zmŕtvychvstaním.

Pre Boha si taký dôležitý, že poslal svojho Syna, Ježiša Krista, aby zomrel na kríži namiesto teba. To je zvesť Veľkej noci. Veríš tomu? On povedal: „Ja som vzkriesenie i život; ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude“ (J 11, 25). **Prijať túto veľkonočnú zvesť znamená prekročiť všetky hranice života. Znamená to obliecť si už teraz duchovnú nesmrteľnosť.** Ak toto naše smrteľné telo je tak majstrovsky vytvorené, o koľko úžasnejšie bude to telo nové – nesmrteľné! Pre tých, ktorí celým srdcom veria Božím slovám, bude telesná smrť iba prechodom z tejto časnosti, v ktorej ešte musíme odolávať nástrahám nepriateľa diabla, do večnosti, v ktorej už nebudú žiadne úklady, slzy, smrť ani žiaľ, ani plač, ani bolesť, ani nič podobné, ale bude tam čistá láska, radosť, pokoj, sláva, akú si nevieme ani predstaviť. Bude tam krása, ktorá na tejto zemi nemá obdoby, a všetko to, o čom na tejto zemi môžeme iba snívať, ak to dokážeme. To je nádej, ktorú veľmi potrebujú aj ďalší ľudia v našom okolí!

Lubomír Počai

„Kristus priniesol jednu obeť za hriechy a navždy zasadol po pravici Boha“ (Hb 10, 12).

Jediná obeť

Všetky obeť, ktoré Boh nariadil v staro-zákonnej dobe, predchádzali obeti Pána Ježiša Krista na golgotskom kríži. Jeho obeť je taká obsažná, že ju nemožno vyjadriť jediným slovom a spôsobom.

Preto Boh nariadil Izraelitom rôzne druhy obetí:

Zápalná obeť – bola predobrazom úplného odovzdania sa Pána Ježiša Bohu. Bol poslušný až po smrť na kríži, kde sa obetoval mocou večného Ducha a ako dar a bitná obeť Bohu príjemnej vône (F 2, 8; Hb 9, 14; Ef 5, 2).

Pokojná obeť – o zhromaždení veriacich sa hovorí ako o výsledku výkupného diela Pána Ježiša. „Zmieril oboch s Bohom skrze kríž.“ Veriaci človek je teda zmierený s Bohom a má s Ním pokoj. Smrť Pána Ježiša je však aj základom toho, že ľudia, ktorí v Neho veria, môžu mať pokoj aj medzi sebou.

Obeť za vinu, za hriech – obe tieto obeť stále znova pripomínajú, že Pán Ježiš musel zomrieť za vinu nevery a za hriechy, ktoré z nevery vyplývajú.

Pokrmová obeť – ukazuje nám, čím bol Kristus pre Boha. Nielen Jeho smrť, ale aj Jeho život naplnil Boha Otca spokojnosťou. Pán Ježiš bol jediný človek, z ktorého sa Boh mohol neustále tešiť.

Obeť Pána Ježiša Krista – Boh vo svojom Synovi zvíťazil na dreve kríža nielen nad ľudskou zlobou, ale aj nad pôvodcom každého zla. On, nevinný a Svätý, sa nebránil tomuto poníženiu a utrpeniu.

Ak sa pozorne pozrieme na Golgotu, uvidíme mimoriadne pôsobivý obraz: Na kríži visí Spasiteľ s pribítymi rukami, ktoré sú vystreté k dvom zločincovi (J 19, 17 – 18). Akoby im ponúkal svoju milosť, lásku a spásu. Jeho vykupiteľské dielo na golgotskom kríži bolo pre všetkých.

Čo sa vtedy stalo?

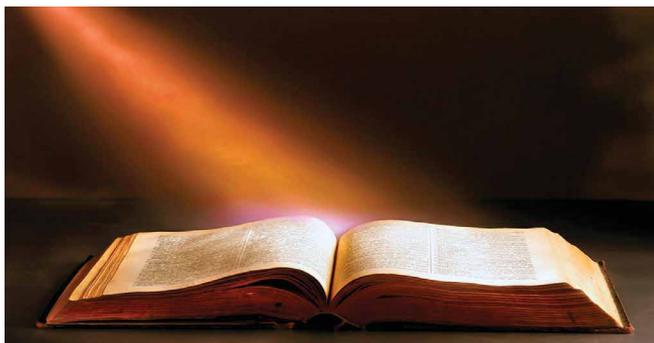
Jeden zo zločincov uchopil vierou ruku Záchrancu a prosil: „Ježiš, rozpomeň sa na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva. Ježiš mu odpovedal: Amen, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji.“

A druhý? Neuveril a zomrel vo svojich hriechoch, hoci jedna Spasiteľova ruka bola vystretá aj k nemu.

Pán Ježiš je a zostáva Mužom uprostred. Je aj твоjím Vykupiteľom?

Podáva ti záchrannú ruku. Chop sa jej a drž sa ho pevne.

Podľa: V Božej blízkosti

Posolstvo Biblie v skratke

„Ak hovoríme, že sme bez hriechu, klameme sami seba a niety v nás pravdy“ (1J 1, 8).

„Sú to vaše viny, čo sa stali prekážkou medzi vami a vašim Bohom“ (Iz 59, 2).

„Niektorá cesta sa človeku vidí ako správna, no napokon je to cesta k smrti“ (Pr 14, 12).

„...všetky naše spravodlivé skutky boli ako poškvrnené rúcho“ (Iz 64, 5).

„No Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešni“ (R 5, 8).

„On sám, na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo“ (1 Pt 2, 24).

„Veď aj Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu“ (1 Pt 3, 18).

„Ver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom“ (Sk 16, 31).

„Tým však, čo ho prijali a veria v jeho meno, dal moc stať sa Božími deťmi“ (J 1, 12).

„Kto verí v Syna, má večný život. Kto však odmieta Syna, neuzrie život, ale spočíva na ňom Boží hnev“ (J 3, 36).

„A tak teraz už nejestvuje odsúdenie pre tých, čo sú v Kristovi Ježišovi“ (R 8, 1).

Mohli to byť andělé

S láskou prijímate ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly (Žd 13,2).

Moje přítelkyně Jutta má velké srdce. Cítí s druhým, když se mu vede špatně. Přemýšlí, komu může udělat radost. A hovoří s lidmi nenuceně, také s těmi, kteří bydlí v cizích zemích u nás. Tak jako s čistíčem oken z Afriky, kterého potkává před svou bankou: „Haló, jak se vede? Báječné, že tak pilně pro nás pracujete! Žije vaše rodina také v Německu?“

Potom co všechno vyřídila v bance, podívá se ještě jednou na čistíče oken. Přivětivě jí kyne k odchodu. Potom jde ke svému autu na parkovišti a odjíždí. Když přichází domů, všimne si, že jí chybí svazek klíčů. Všechny klíče pryč! Značný úlek a rozčilení! Krátce přemýšlí, co udělat nejprve. Tu zvoní její telefon. Je to spolupracovnice z banky: „Haló, paní Šulcová, nepostrádate své klíče? Nějaké mně byly odevzdány.“ A skutečně, je to její svazek klíčů. „Kdo je odevzdal?“ chce Jutta vědět od zaměstnankyně banky. „Nemám ani ponětí, jak se jmenuje. Ale je to Afričan, který zde čistí okna. Klíče našel tam, kde jste parkovala auto. Jak si mohl toho při tolika zákaznických všimnout?“ Jutta se usmívá. Tuší, na čem záleželo a připomene si verš z Bible: „**S láskou přijímate ty, kdo přicházejí odjinud – mohli by to být andělé**“...

Idea Spektrum 5/2015, Př. E. T.

Vzkriesenie je kľúč

„Nelakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, toho ukrižovaného? Niet ho tu — bol vzkriesený. Hľa, miesto, kde ho položili“ (Mk 16, 6).

Keď som raz sledoval televízne správy, zaujalo ma, ako sa reportér pýta ľudí na ulici, čo pre nich znamená Veľká noc. Jeden povedal: „Velkonočné zajačiky, čokoládové cukríky, radosť detí.“ Iný odpovedal: „Farbenie vajčiek, koledy, obed s príbuznými.“ Tretia povedala, že Veľká noc, to sú pre ňu nové šaty. Len jeden človek zo všetkých opýtaných povedal, že Veľká noc, to je vzkriesenie Ježiša Krista. Veľká noc, podobne ako Vianoce, bola spopularizovaná a skomercializovaná obchodom a sekulárnou spoločnosťou. Velkonočné posolstvo je však ústredným posolstvom kresťanstva.

Apoštol Pavol povedal: „Ak však Kristus nebol vzkriesený, máma je vaša viera — ešte vždy ste vo svojich hriechoch“ (1Kor 15, 17). Také jednoduché! Ak je Kristus stále mŕtvý, potom nemôže byť naším Spasiteľom, lebo nebol Božím Synom a teda zomrel ako každý iný človek. Ako však učí Písmo a ako dosvedčujú stovky svedkov aj napriek hrozbe smrti, Kristus vstal z mŕtvych. Ľudstvo má teda jedinečnú nádej — večný život s Bohom, ktorý nás stvoril; nádej na život siahajúci až za hrob.

Celý plán budúcnosti ľudstva má svoj kľúč vo vzkriesení. Keby Kristus nevstal z mŕtvych, nebolo by kráľovstvo, ani návrat Kráľa. Keď učeníci stáli na mieste, kde Ježiš opustil túto zem, dostali takéto uistenie:

„Muži galilejskí, čo stojíte a hľadáte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol uzatý od vás do neba, príde tak, ako ste ho videli odchádzať do neba“ (Sk 1, 11).

Vzkriesenie je udalosť, ktorá nás uistuje o budúcom návrate Ježiša Krista a pripravuje nás na večnú budúcnosť s Ním. Teda už len dve otázky: Čo znamená pre nás Veľká noc? Veríme vo vzkrieseného Krista ako svojho Pána a Spasiteľa, veríme Mu?

Ak áno, tak je isté, že bude s nami aj vo chvíľach smrti a dá nám život s Ním naveky. **„Boh však vzkriesil Pána a aj nás vzkriesi svojou mocou“ (1Kor 6, 14).**

B. G.

Palma

Na ceste z Jeruzalema, dolu do Beršeby a cez Ezjon-Geber až dolu k zálivu Červeného mora sa nachádza len jedna oáza. Tvorí južnú hranicu Dávidovej veľriše. Je to stará oáza s kvalitnou vodou, vyvierajúcou z veľkých hĺbok zeme. Keďže vodcovia karaván a pohoniči tiav nechceli, aby ich zvieratá pili vodu zo špinavej mláky, tak s nákladom, ktorý viezli, priviezli vždy aj nejaký kameň či iný potrebný materiál a v priebehu rokov vybudovali malú nádrž, kam stekala voda. Okolo studne vyrástli rôzne zakrpatené palmy a kríky.

Silné vetry z púšte im nedovoľovali vyrásť v statné a krásne stromy, ktoré by boli užitočné aj svojimi plodmi. Do tohto prostredia odpočinku a pohody prichádzala i všakovaká zver z púšte.

V jedno dopoludnie na začiatku *elulu*, teda koncom augusta, sa známou cestou blížila k oáze vznešená karavána. Bolo ju vidieť už zďaleka. To kráľ Šalamún odprevádzal kráľovnú zo Sáby, Ofíru a Sabty po hranice svojej ríše. Z nosidiel, tienenej a pohodlnej sedačky, ktorú niesli dve ťavy, bolo počuť družný rozhovor. Ten pokračoval, aj keď prišli do oázy k studni. Hovorili aj o tom, že teraz je rad na Šalamúnovi, aby sa vybral do krajiny zlata, drahých kameňov, úrodných záhrad a viníc, do krajiny pracovitých a pohostinných ľudí. Kráľovná, ktorá práve vychutnávala sladkosť datle, povedala kráľovi: „Zasadím tu datľovník. Keď pôjdeš k nám, dobre si ho všimni a povieš mi, ako sa mu darí. Nech mocnie tak ako tvoja ríša. Nech odoláva všetkým víchrom ako ty nepriateľom a nech ho nezahubí žiaden vnútorný škodca, tak ako tvoj ľud chráni pred hriechom Slovo zákona Najvyššieho. Jeho požehnanie nech je na tebe i na tomto datľovníku.“ V kútiku oka sa jej zaleskla slza. Šalamún bol milý jej srdcu. Dalo sa s ním o všeličom rozprávať. Jej radcovia nie sú zlí ani nemúdri, ale Šalamún všetkých prevyšuje svojou múdrosťou. Sľubuje, že ju príde navštíviť. Stane sa to niekedy? Zarodí niekedy tento stromček? Rozlúčili sa so slovami dovidenia, i keď v hĺb-

ke srdca vedeli, že sa už nevidia. Čestnejšie by bolo povedať: zbohom.

Starou, opustenou cestou už zriedka niekto ide. Prameň ešte dáva vodu, ale len slabo. Je v ňom viac bahna a poskytuje menej možností osviežiť sa. Aj preto už karavány nechodia touto cestou. Ak predsa idú, hovoria o palme, ktorá tam stojí a čnie do vysoka. Vraj bude rásť, až kým neprevyší pyramídy, hovoria starí vodcovia karaván. Palma je statná a odoláva už dlhé roky vetrom, púštnym búrkam, piesku a suchu. Všetky palmičky v jej blízkosti odumreli, povyschýnali, len ona žije, no nemá koho osviežiť svojím tieňom.

Cestou k nej idú dvaja pútnici. Ona, sediac na oslovi, drží v ruke batola, on kráča a vedie unavené zvieratá. Keď prídu k palme, žena vraví: „Nemám čím nakrmiť malého. Strácam mlieko. Keby sa dali jesť aspoň tie datle, ale koruna palmy je privysoko. Tam nikto nevylezie. Ani voda tu nie je, len bahno. Čo budeme robiť?“ Muž hľadí na ustatého osla, ktorý leží pri barine. Nemá mu čo dať žrať, čím ho nakrmiť, ba ani napojiť. Asi ho tu nechá a budú musieť ísť ďalej peši. „Čo to hovorí tá moja žena, že datle sú privysoko? Naozaj, tam sa nikto nevyškriabe.“ Zaujaty týmito myšlienkami si sadá k palme, opiera sa o ňu.

Zrazu polohlasne hovorí: „Pane, Ty si mi dal úlohu starať sa a vychovávať Spasiteľa sveta. Dal si mi pokyn odísť z územia spravovaných Herodesom. Daroval si nám aké-také finančné prostriedky z darov učencov, čo nás vyhládali v Betleheme. Mária porodila Tebou poslaného. Čo máme robiť?”

Prosím Ťa, zjav nám svoje cesty.“ Ticho sedí a pomaly dvíha pohľad k oblohe. Vidí, že sa rýchlo

blíži čierňava. Búrka? Volá k sebe Máriu s dieťaťom. Aj osla ťahá k palme. Opäť si sadá k nej, opiera sa o ňu. Máriu si usádza tesne oproti sebe a dieťa medzi nich. Oslo priťahuje čo najbližšie. Aj ten ich čiastočne chráni. Takto v spoločnom zovretí očakávajú príchod púštnej búrky. Ženie sa obrovskou rýchlosťou. Muž cíti, ako sa chveje celý strom. Víchor nakláňa statný, vysoký kmeň a pomaly ho láme. Muž sa modlí, aby víchor ustal... A opäť svieti slnko. Mraky sa roztrhali, je po búrke. Muž sa ponáhľa načerpať trochu vody. Prináša ju žene. Potom beží, ako vládze, k zlomenej korune palmy, trhá strapce zreých datlí. Nesie ich Márii. Tá s radosťou vychutnáva ich sladkosť a zapája ich čerstvou vodou. Muž olamuje čerstvé palmové listy a nesie ich zvieratú. Bude to žrať? Áno, obhrýza mäkké konce listov. Osol je opäť na nohách, ide k padnutej korune a tam si vyberá tie najmäkšie listy. Potom sa ide napiť k prameňu. Medzitým aj muž ochutná čerstvé, sladké datle a do vôle sa napije. Spolu s Máriou ďakujú Najvyššiemu, že zachránil aj ich, aj dieťa, ktoré im zveril. Opäť poznávajú, že Pán nielen žiada, ukazuje svoju vôľu, ale aj dáva všetko potrebné. On koná, On vedie. Halelujah!

Oáza na pomedzí bývalých ríš, na vršku, kde kedysi rástla palma Kráľovnej za Sáby, táto oáza opäť dáva vodu a naplňa nádrž vodou, aby sa osviežili zvieratá i ľudia. Po starej, opustenej ceste ide nevelká karavána. Ktosi sa vezie na voze. Je to muž, ktorý si čosi mrmle. Tu zrazu karavánu dobieha pútnik. Keď dobehne na úroveň voza a začuje hlas čítajúceho, spomalí a pýta sa: „Či vieš, čo to čítaš? Rozumieš tomu?“ Muž vo voze sa priznáva: „Nerozumiem. Nemá mi to kto vysvetliť. Ty by si to vedel? Rozumieš židovským náboženským spisom?“ Pútnik vraví: „Pokúsím sa o to. Veď na to ma za tebou poslal Pán.“ Na pokyn muža vo voze si prísadne k nemu a začne sa debata o Božom slove. Biblické vyučovanie, katechéza, sa končí žiadosťou vyučovaného o krst. Keď sa priblížia k „Oáze pod palmou“, sprievod sa zastavuje. Muži zostúpia z voza a vstúpia do vody. Pútnik ponára do vody, krstí bohatého cestovateľa, ktorý vyznal, že Ježiš Kristus je aj jeho Spasiteľom a Pánom. Bohatý cestovateľ, minister financií Etiópskej kráľovnej, sa vracia domov a pospevuje si. Teší sa, že aj on je Božím dieťaťom.

Dnes by ste už márne hľadali starú cestu a na nej oázu. Zavial ich piesok púšte a čas zabúdania. To len v spomienkach starých pútnikov oživa pamätná palma a najvýznamnejší pútnici, ktorí pri nej našli záchranu. Kvôli nim žila a rástla.

Plánujete dovolenou?

Pokud se chystáte na dovolenou k moři, možná by se vám líbila nabídka našich bratří a sester v Chorvatsku. Zeptali jsme se sestry Kateřiny Dohnalové, která žije v Rovinji již 20 let a zabývá se zprostředkováním ubytování turistům, co by nám letos mohla nabídnout.

Kam byste nás v letošním roce pozvala?

Každá z destinací, kterou nabízíme má „něco do sebe“ a každý si přijde na své. Pokud člověk touží vidět památky a má rád ruch přímořských městeček, bude se mu líbit u nás v Rovinji, nejromantičtější město na

Jadranu, založeném v roce 300 po Kristu, nebo v Pule, která je stará přes 3000 let, kde stojí koloseum, Augustův chrám a jiné památky. Ne že by se v Rovinji a Pule nenašel klidný kout, nebo pláž, ale to člověk musí vážít cestu až kus za město.

Pokud si chcete od civilizace a ruchu odpocínout, doporučuji naše apartmány v destinaci Marušići u Makarské a na ostrově Pag. Pokud chcete vyloženě samotu, pak doporučuji Vilu Silvijo v Mulobednju na ostrově Pag. Tam je takový klid, že „slyšíte včelu na 20 metrů“.

Jakou máte nabídku pro rodiny s dětmi, seniory nebo mladý manželský pár?

Všechny apartmány, které nabízíme, jsou vhodné jak pro rodiny s dětmi, tak seniory, tak třeba i pro společnou dovolenou sboru. Apartmány v Marušići pojmu dohromady

až 80 lidí. S apartmány pro manželské páry jsme dost na štíru, v nabídce máme jen tři v Marušići: Kata D, Doni D, Iva A a jeden na Pagu: Badurina C. Vrátila bych se ještě k těm seniorům. Někteří senioři mají problém s chůzí do schodů i ze schodů. V takovém případě bych nedoporučovala Marušići, protože tam na pláž vedou schody. Naopak, doporučila bych Vilu Badurina, Vilu Silvijo, Vilu Gojko.

Jsou poblíž nějaké zajímavé turistické památky?

Nejbohatší na památky, jak už jsem uvedla, je Rovinj a Pula. Ale i na Pagu a Makarské je mnoho k vidění. Na našich webových stránkách najdete o každé destinaci krátké povídky a v sekci „Galerie“ spoustu krásných fotek.

V jaké ceně jsou apartmány? Je možné uplatnit slevu pro děti nebo seniory?

Ceny máme nastavené tak, aby byly dostupné právě pro rodiny s dětmi. Už při zrodu této naší agentury v roce 1997, jejímž jediným zaměstnancem jsem mimochodem já, byl úmysl umožnit právě rodinám s dětmi dovolenou u moře. To je naše cílová skupina. Žijeme zde již 20 let a máme mnoho známých a přátel, kteří pronajímají své vily nebo apartmány. A díky Boží milosti u nich máme důvěru a tak jsme s nimi mohli domluvit, respektive je přesvědčit, že je lepší vrabec v hrsti než holub na střeše. Jinými slovy, že je lepší jít s cenou dolů a mít apartmán s jistotou obsazený od června do září, než honit „západní holuby“ a mít nejistý „buking“. A naši pronajimatelé jsou na výsost spokojeni, což dokazuje fakt, že ani jeden z nich s námi

nepřerušil spolupráci. Dokonce i potomci některých pronajimatelů pokračují ve spolupráci s námi, přebírají po rodičích agendu, někteří si postavili vlastní vilu a pronajímají ji přes MESITES. A to přesto, že jiné agentury jim nabízí mnohem víc peněz. Prostě si víc cení důvěry, spolehlivosti a také toho, že přes nás jezdí většinou křesťané a ti zanechávají vesměs dobré svědectví a tak spontánně vznikají i úžasné přátelství mezi hosty a hostiteli. Ceny u nás jsou vily od vily různé, ale pohybují se v tomto rozpětí: v červnu a září: od 5,2 €/os. den - až do 10,2 €/os. den; v červenci a srpnu od 7,4 €/os. den - až do 15,3 €/os. den. Tyto ceny vám vyjdou samozřejmě za předpokladu, že apartmán obsadíte celý. Pokud v apartmánu pro 5 lidí budou jen osoby 2, nebo 3, pak bude cena za osobu vyšší. Z těchto důvodů naši pronajimatelé slevy neposkytují, protože ceny jsou již tak velmi příznivé.

Kde bychom se mohli stravovat?

Ve všech apartmánech jsou velmi dobře vybavené kuchyně, v mnohých z nich jsou myčky nádobí, apod. Ale pokud dáte přednost hotovým jídlům, pak v každé destinaci je velká nabídka restaurací a pizzerií. U Gojka a Ivanky na Pagu musí člověk zajet cca 2 km do města, ale u ostatních vil jsou velmi blízko.

Měli bychom zájem navštívit vaše shromáždění. Mohla byste nám říci bližší informace o shromáždění?

Pokud přijedete do Rovinje nebo do Puly, budete rozhodně vítáni. Naše bohoslužby začínají v 11 h a trvají 2,5 h. Pokud přijdou čeští nebo slovenští hosté, kázání se překládá do češtiny. Naše modlitebna je v centru starého města, Duga ulica 48.

Podrobnější informace:

Kateřina Dohnalová
<http://www.mesites.cz/kata.mesites@seznam.cz>
 Skype: KataDohnal
 GSM: +385911235424

Jste-li se službami Mesites spokojeni, doporučte naše služby přátelům.

Uděláte dobrou věc!

Využitím služeb Mesites podporujete misii v Chorvatsku.

Členka pražského vinohradského sboru Bratrské jednoty baptistů Sestra Pohlová se dožila věku 94 let. 16. února tohoto roku dobojovala boj víry. Dne 25. února se nad její rakví rozloučila její rodina, mnozí členové vinohradského sboru BJB i její přátelé.

Sestra Miluška byla velice činná v místním sboru i v celé Jednotě baptistů v Československu. Řadu let pracovala jako vedoucí kanceláře BJB v Praze na Vinohradech.

V padesátých letech minulého století doprovázela jako tlumočnice předsedu BJB Václava Tomeše na světový kongres baptistů do USA. Dlouhá léta pracovala v odboru sester v Československu jako tajemnice a byla zástupkyní Evropy v mezinárodním výboru odboru sester. Byla velice platnou členkou baptistického sboru na Vinohradech. Mnohá léta byla členkou staršovstva vinohradského sboru. Pracovala mezi dětmi a mládeží. Její žáci na její práci dodnes vzpo-

Sestra Milada Pohlová je u Pána

mínají. Za komunismu učila mládež ve sboru angličtinu. Vděčně vzpomínám na její ochotu služby ve sboru. Když jsem musel někam odcestovat a požádal jsem ji o zastoupení v kázání, nikdy neřekla „nemohu“. Její služba byla v každém ohledu příkladem celému sboru. Vzpomínám i na jejího manžela bratra Pohla, velmi jsem se s ním sblížil.

Od padesátých let byl ve sklepě sborového domu „utajený“ sborový archiv. Ten vypadal jako halda odpadu. Sestra Miluška Pohlová požádala svého manžela při jeho odchodu do důchodu, aby dal sborový archiv do pořádku. Bratr Pohl se dal velice ochotně do práce na archivu a také v této práci mu byla manželka velkou pomocí. Práce to byla nelehká a trvala několik měsíců.

Částečně se jednalo také o archiv celé Jednoty. Bratr odnášel do modlitební místnosti mnoho košíků papíru. Tam je s pomocí manželky čistil a třídil. Některé doklady byly nečitelné, ale bratr Pohl je uvedl do dobrého stavu, takže archivní materiály mohly být zpřístupněny zájemcům.

Poprvé jsem se setkal se sestrou Miluškou Pohlovou v kanceláři Bratrské jednoty baptistů v ČSSR v Praze na Vinohradech, když mě jako studenta pozvali členové ústřední rady starších, aby se se mnou seznámili. Byl jsem totiž od doby uvěznění našich kazatelů prvním studentem z řad baptistů na Komenského bohoslovecké fakultě.

Vlastimil Pospíšil

**„Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz umierajú v Pánovi.“
(Zjavenie Jána 14, 13)**

Zuzana Kováčiková

„Rozmýšľal som nad tým, či dokážeme ako prejav Božej priazne a požehnania vnímať aj to, keď niekoho Pán zavolá do nebeskej vlasti. Ak by sme to takto vnímali, tak potom by sme vlastne tomu, kto už odišiel tam do večnosti, mohli a mali blahoželat, lebo sa už skončilo jeho pozemské trápenie. V tej realite života, ako ho prežívame z našej pozemskej perspektívy, je to však ťažšie. Hoci viera a rozum nám hovoria, že je to tak, že tomu, kto odišiel, je už lepšie, naše city hovoria niečo iné, lebo odchod nám blízkeho človeka z tejto časnosti do večnosti znamená pre nás, ktorí sme tu zostali, bolesť z odlúčenia a z rozlúčky. Poslednýkrát sme sa na tejto zemi rozlúčili s našou milou mamou,

starou mamou, príbuznou, sestrou v Pánovi, známou a priateľkou Zuzanou Kováčikovou, ktorá odišla z časnosti do nebeskej vlasti v plnosti svojho života vo veku 90 rokov.“ Toto je úryvok z pohrebnej kázne br. kazateľa Jána Szöllösa. Na tomto mieste treba spomenúť, že v minulom roku z klenovského zboru odišli do nebeskej vlasti nasledovní bratia a sestry, ktorých životné príbehy boli tiež veľmi zaujímavé: Stanislav Antalík, Pavel Hronec, Pavel Ostrica, Zuzana Antalíková a Emília Englerová.

Zuzana Kováčiková sa narodila 1. 7. 1924. V roku 1933 rodičia Struhárovci predali svoj dom a pozemok a poskytli ho na stavbu modlitebne BJB v Klenovci. V roku 1937 Zuzanka uverila v Pána Ježiša a bola pokrstená. Píše sa rok 1943 a Zuzana Struhárová vstúpila do manželstva s Jánom Kováčikom. Manželia sa dva a pol roka modlili, aby sa im narodilo dieťa. Pán Boh vypočul modlitby a v rokoch 1946 – 1965 im daroval deväť synov a dcéru. Bolo to devätnásť rokov výchovy a radosti s deťmi, ale aj stravovania, obliekania, prania, sušenia a žehlenia plienok. Nebol to však koniec Božej štedrosti. Rodina sa neskôr rozrástla o deväť neviest, zaťa, dvadsaťštyri vnúčat a dvadsaťjeden pravnučat. V prvých rokoch bývali manželia v malom dome s jednou izbou a kuchyňou. Voda sa nosila vedrom zo studne a mama prala v potoku piestom. Za seba môžem povedať, že sme sa ako deti radi hrávali vonku, naháňali sme sa po ulici, po ktorej ešte jazdilo málo aut, ale zato tam chodilo veľa domácich zvierat. Raz sme pri hre vyplašili susede stádo oviec. „Juj, vy nezbedníci,“ okríkla nás a

pošibkala prútkom. Suseda podvečer prišla túto udalosť žalovať mame (takých sťažností si mama denne vypočula veľa): „Zuzanka, ráno som ti vyplatila chlapcov, lebo mi rozohňali ovce.“ Mama odpovedala: „Hana moja, ja si svoje deti sama chovám, sama na ne pierem a sama ich aj bijem.“

Od roku 1952 sa začalo vyše 30 rokov vyprávania detí do škôl a internátov. Postavili sme si aj rodinný dom. 18 rokov boli synovia postupne nepretržite na základnej vojenskej službe. Počas tých rokov žila naša mama každý deň s myšlienkou na synov, ako sa majú a či sa vrátia zdraví. Mamy sú také, keď jej chýba jedno dieťa, môže byť plný dom a veselo, ale mama myslí na toho, kto chýba. Behom školských rokov nám mama dala nejednu lekcii z aktívnej viery. Toto je jedna z nich. Bolo to okolo roku 1976. V miestnej základnej škole bolo celoškolské rodičovské združenie – ZRPŠ. Vo vestibule školy sedeli vedľa seba mama a syn, obidvaja ako rodičia svojich detí. Počúvali spolu prednášku o dôležitosti jednotnej ateistickej výchovy v škole aj v rodine. Nasledovala diskusia. Mama sa prihlásila a postavila, syn sa prikrčil. Povedala: „Nevravte, že náboženská výchova mylí naše deti. Pozrite sa pred seba na stenu. Medzi riaditeľňou a zborovňou je obraz. A kto je na ňom? Ján Ámos Komenský. Učiteľ národov. Veriaci pedagóg. Učil zle? Nie! Podľa mňa je dvojaká výchova vtedy, keď učíme deti, čo sa nemá robiť, a sami to robíme. To je podľa mňa nesprávne.“ Mama sa zaujímala o všetko, čo sa dialo, sledovala správy a nikdy nezabudla pripojiť aj svoj názor.

V roku 1977 náš otec ochorel na rakovinu a zomrel. Mal 57 rokov, mama 53 rokov.

Spolu žili 34 rokov, najmladšia dcéra mala vtedy 12 rokov. V tom čase som počul mamu modliť sa: „Búcham na nebo ako na železnú bránu a kričím, počuje ma niekto? Bože, toto je Tvoja vôľa? Veď my sme ešte chceli žiť spolu! Teraz, keď už bolo menej starostí s deťmi. Prečo?“ Mocne som držal mamu v objatí, lebo akoby chcela niekde ujsť. Ale neušla. Kdežeby nás nechala. Plakali sme. Mama si prudko utrela slzy a takým hlasom, ako keď je nevyladené rádio, mi rozprávala: „Neviem sa pretvarovať. Pri toľkých deťoch sa to matka odnaučí. Som taká ako v tom žalme, nájdí si to. (Našiel som: „Skúmaj ma Bože a poznaj moje srdce,“ Žalm 139, 23.) Takáto som, ako ma vidíš a počuješ. Veď ako sa to dá zvládnuť – desať pováh a moja jedenásta? Nesmej sa! Tu som urobila najviac chýb. Vieš prečo? Lebo som sa sama musela rozhodovať. Niekomu som dala za pravdu, no a ostatným som ublížila. Neboli ste nijakí anjeli. Vravíte, že som vás veľmi nebila. Vieš prečo? Lebo keď ste sa bránili, dodržiava som si na vašich laktách ruky. Ale čo bolo treba, za ste dostali a holi ste nemuseli chodiť. Nemali sme domáce pobožnosti, ale naučili sme vás chodiť do besiedky aj do dorastu, potom do mládeže, no a každú nedeľu do zhromaždenia. Pán Boh nám cez život v zbere všetkým veľmi pomohol. Všetci veríte v Boha a čo s tým ďalej v živote urobíte, za to sa už môžem len modliť. Nebolo to nijako skvelé, ja viem. Veď dokonalá žena, matka sa stále len hľadá (mama asi myslela na verš z Biblie Príslovie 31, 10 o statočnej žene). Ak bolo niečo dobré, tak len vďaka Bohu. Aj tak som to mala s vašou výchovou oveľa ľahšie ako veľa iných matiek. Žiadne z vás nebolo v detstve vážne choré, ani ja, a ani jedno dieťa mi nezomrelo. Koľko matiek muselo zažiť a zažívať chorobu a smrť svojich detí. To je ťažké! To by som nezvládla.“

V roku 2014 bola naša mama v nemocnici

s chorou rukou. Keď sa vrátila, hovorila nám: „Ešte toto som musela zažiť. Videla som okolo seba ženy, choré ženy, bezmocné telá. A ja? Mňa bolela len ruka. Vládzem chodiť, dokážem sa o seba postarať a mám už deväťdesiat rokov. Bože, ďakujem Ti, ďakujem. A odpusť mi, prepáč... mala som asi dávno pochopiť, že aj keď nič nebudem mať, stačí, keď budem mať len Teba.“

Našu mamu zavolať Pán Ježiš do nebeskej vlasti na začiatku roku 2015 po krátkej chorobe. Aj ona naplno zažila spomínanú bezmocnosť. Nebolo to vôbec ľahké ani pre ňu, ani pre nás, keď sme stáli pri jej posteli a videli ju bez pohybu, bez slov. Ju, ktorá bola celý život taká silná. Pokúšali sme sa dorozumieť aspoň očami. Snažila sa nám niečo napísať, povedať. Ležala bezmocná, nedokázala sa ani modliť. Tak sme ju trochu opatrovali a modlili sa. Pár dní – za tie mnohé roky, keď sa starala ona o nás. Bol to čas aj na rozmýšľanie o utrpení a bezmocnosti Pána Ježiša a o tom, ako On v bolesti a strachu hľadal

„Skúmaj ma, Bože, a poznaj moje srdce“ (Žalm 139, 23).

pomoc u Boha. Ani pri našej mame nešlo o to, žeby si ona alebo my zaslúžili bolesť či smútok. Boh to dovolil, lebo vie, že keď je nám ťažko, skôr Mu dovolíme, aby bol s nami. Vďačne spomíname a ďakujeme Bohu za lásku otca aj matky. Za detstvo, v ktorom sme nezažili hádky medzi nimi, hoci my deti sme sa vedeli pohádať. Oni dvaja nebojovali jeden proti druhému, ale pomáhali si. Učili sme sa od nich a dodnes sa učíme starať sa o druhého, mladšieho a slabšieho. Zažívali sme aj pokušenie porovnávať sa s inými deťmi, ktoré

mali viac hračiek alebo oblečenia. Trvalo to však len krátko, lebo náš otec mal veselú povahu, a tak sa s nami radšej zasmial a nechal nás plakať alebo zlostiť sa. Ani naši rodičia to nemali ľahké, keď museli počúvať poznámky ľudí o tom, akí sú nezodpovední, keď majú toľko detí, a že nás ľutujú. To bohatstvo, čo však naša rodina mala vo svojej atmosfére vzájomnosti, lásky a vzťahov, nám nedovoľovalo dlho sa trápiť nad tým, čo nemáme. Tešili sme sa z toho, čo sme mali, a dodnes na to veľmi radi spomíname. Otec a mama, ktorí sa zviažujú lásku Pána Ježiša, odovzdávajú svojim deťom splnenie túžob, ktoré si deti ani neuvedomujú. To pochopenie prišlo až po rokoch.

Oveľa ťažšie pokušenie sme zažívali mimo domu, keď nám dospeli úprimne radili: „Chlapci, ste už veľkí, skúste už aj vy fajčiť, piť alebo hrať karty!“ Skúšali sme to! Našťastie sme mali z domu akúsi „imunitu“ a mohli sme porovnávať spokojné detstvo doma so skazou, ktorú prinášali odporúčané

frajery a pitie alkoholu v iných rodinách.

Božia milosť je úžasná! Koľkých problémov sme boli uchránení úplne nezasažene.

Teraz, už ako dospelí, vieme, že rodičia nám dali v prvých rokoch života to, čo bolo veľkým darom pre naše priateľstvá a manželstvá.

Praktickú lásku bez veľkých teórií. Nevieme povedať nič múdrejšie ako to, čo povedal už dávno Pán Ježiš: „**Ja som vinič a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nemôžete nič urobiť**“ (Ev. Jána 15, 5).

Pán Ježiš je naše dedičstvo, ktoré sme dostali. Aké dedičstvo zostane po nás?

Ján Kováčik

Spoločná fotografia s našou mamou v roku 2014

Ve sborníku „100 rokov rozsievania“ najdete:

- **zprávy o obnovení Rozséváče v letech 1969 – 1978**
V Rozséváči 1/1969 jsme četli slova šéfredaktora Pavla Titěry: Prosimе svého Pána, aby Rozséváči na jeho cestu dal své požehnání, aby nemusel často rozsévat do trní, na ušlapanou cestu a na skálu, ale raději do půdy úrodné.
Časopis tehdy vyšel poprvé po tom, kdy bylo v roce 1952 jeho vydávání komunistickou mocí zakázáno. Období „temná“ trvalo 17 let.
- **zprávu o vystoupení Billyho Grahama ve Vídni roku 1970**
- **slova, která napsal br. Vladimír Dvořák v úvodu rubriky mladých „rm“:** Dnes, když zase svítá tištěnému slovu, staly se z nás dvě generace. Ale Slovo nezestárlо. Přineslo do života vás, v Božím Duchu, kteří jste odchovanci i nositeli Slova. Dnes zase máte možnost tisknout živá slova, zprávy, povzbuzení, příběhy o vítězstvích a problémech života mladých křtоvců.

Další zajímavé informace se dočtete v publikaci: **100 let rozsévání.**

Publikáciu 100 rokov Rozsievania si môžete objednať na adrese: rozsievac@baptist.sk, alebo na telefóne (SK) 0908 571 039, +421 908 571039, V ČR můžete publikace objednat na adrese: btm@btm.cz

Rádio7 vysíela pre vás

- **kresťanskú hudbu**
- **témy a poradenstvo**
- **svedectvá zo života**
- **spravodajstvo**

Počúvajte nás a staňte sa našim partnerom!

č.ú.: 2629010483/1100

Bratislava: 103,6 MHz
Nové mesto n. V.: 107,4 MHz
Banská Bystrica: 107,7 MHz

www.radio7.sk

rádio7

Zasílání příspěvků

Své příspěvky můžete zasílat na adresu rozsievac@baptist.sk i dopředu! Vaše články zařadíme podle témat.

Články, prosíme, zasílejte v řádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikosti 12. Texty nijak neupravujte, nemusíte je zarovnávat na střed, pište plynule bez odklepávání „entrem“ na konci řádků. Dokumenty prosím posílejte ve formátu doc, ne jako docx. Texty na inzerci prosím zasílejte bez grafické úpravy, náš grafik váš inzerát upraví a zařadí na stránku. Pod text vždy napište autora článku, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání a pod. Fotografie pro tisk by měly být zaslány v nejvyšší možné kvalitě rozlišení ve formátech JPEG, EPS nebo TIFF. Nevkládejte je do textu, zašlete je zvlášť. Pokud budete posílat inzerci zpracovanou v PDF, převedte písmo do křivek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami. Jinak zasílejte inzerci ve formátu doc. (word)! **Upozornění:** Za obsahovou a stylistickou stránku textů vydaných v Rozséváči odpovídá autor. Redakce si vyhrazuje právo příspěvek krátiť, upravovat, případně neuveřejnit a neodpovídá za obsah uveřejněných inzerátů. Všechny články procházejí jazykovou úpravou.

Děkujeme a těšíme se na vaše příspěvky!

Témata a uzávěrky příštích vydání:

Číslo 5 / 2015 - **O našich pokladech** Uzávěrka: 10. 3. 2015
Číslo 6 / 2015 - **Živý Boh (svedectvá)** Uzávěrka: 10. 4. 2015
Číslo 7 / 2015 - **Trpezlivost s nadějou (výchova, deti, svedectvá)** Uzávěrka: 20. 7. 2015
Číslo 8 / 2015 - **Smád po živote (živá voda)** Uzávěrka: 10. 8. 2015
Číslo 9 / 2015 - **Včera, dnes, zajtra (čas, večnosť)** Uzávěrka: 10. 9. 2015
Číslo 10/ 2015 - **Počúvajte pozemšťania** Uzávěrka: 10. 10. 2015
Příspěvky nám můžete zasílat i dříve, zařadíme je dle tématu. Děkujeme.

Hledáme nové přispívatele/redaktory

Naší touhou je neustále zkvalitňovat obsah Rozséváče. Proto hledáme lidi z ČR i SR, kteří by chtěli vstoupit do této služby v oblastech: Překlady zpráv a článků ze světa (z angličtiny, němčiny), krátké informace ze sborového života, zpracování tematických článků, fotoreportáže. Pokud nemáte praxi v tomto oboru, zajistíme vám zaškolení. Potřebujeme vás. **Zájemci se mohou hlásit na e-mailové adrese: rozsievac@baptist.sk**

Predplatné na rok 2015

Odberatelía v SR:

- predplatné ostáva 13,50 € na rok (cena výtlačku 1,35 €) + **poštovné**
- v platnosti ostáva, ze prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom)

- poštovné:

zborny - 1,1€ na kus a rok, jednotlivci - 4.8 € na kus a rok

Odberatelía v ČR:

- v dôsledku zmeny kurzu na 27,4 Kč/€ predplatné vychádza 370 Kč (cena jedného výtlačku 37 Kč) + **poštovné**
- prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom)

poštovné:

zborny - 85 Kč na kus a rok, jednotlivci - 210 Kč na kus a rok
Zvýšenie cien poštovného pre ČR je spôsobené zohľadnením zvýšenia poštovného v roku 2014.

Zahraniční odberatelía: predplatné 13,50 €, poštovné 29 €

Platby realizujte na účty:

SR: IBAN SK35 0900 0000 0000 1148 9120 var. symbol 888, starý formát účtu: 1148 9120/9000, var. symbol 888

ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800 var. symbol 911 840

V tomto čísle si jednotliví odberatelía nájdu poštovú poukážku.

Za dary nad rámec predplatného vopred ďakujeme.

Žalm 23

- *Hospodin je můj pastýř,*
- to je vztah s Bohem;
- *nebudu mít nedostatek.*
- to je Boží zajištění všech našich potřeb!
- *Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách,*
- to je odpočinek;
- *vodí mě na klidná místa u vod,*
- to je občerstvení;
- *naživu mě udržuje,*
- to je uzdravení;
- *stezkou spravedlnosti mě vede,*
- to je vedení;
- *pro své jméno.*
- On je smysl všeho našeho bytí!
- *I když půjdu roklí šeré smrti,*
- to je zkouška;
- *nebudu se bát ničeho zlého,*
- to je ochrana;
- *uždyť se mnou jsi ty*
- to je Jeho věrnost!
- *Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují*
- to je kázeň a poslušnost!
- *Prostíráš mi stůl před zraky protivníků,*
- to je naděje;
- *hlavu mi olejem potíráš,*
- to je požehnání;
- *kalich mi po okraj plníš*
- to je hojnost!
- *Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití*
- to je požehnání.
- *Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdělsích časů*
- to je věčnost.

Nick Lica

Konference Odboru sester BJB v ČR a SR

K čemu jsme povoláné?

Milé sestry, slyšíme Boží hlas, když nám říká: „Jdi tam a tam“, „udělej následující“, „potřebuji, aby ses věnovala určité práci?“ Slyšíme ho v hluku kolem nás a v každodenních starostech?

Zveme vás všechny na česko-slovenskou konferenci sester, která se bude konat ve dnech 1. 5. – 3. 5. 2015 v Praze, ve sboru na Vinohradech. Tématem konference je „**K čemu jsme povoláné**“. Cituji z pozvánky od sestry Helenky Včelákové: „*Chceme se společně zamýšlet nad tím, co říká Boží slovo o povolání ženy. Uvědomovat si, k čemu nás Pán Bůh povolává. Naším nejdůležitějším povoláním je žít v co nejbližším osobním vztahu s Pánem Ježíšem Kristem. Hlavním povoláním zůstává povolání k tomu, abychom někým byly a potom abychom něco dělaly. Ve středu našeho života musí stát Pán Ježíš Kristus, ne splněné úkoly.*“

Pozvánka neplatí pouze pro sestry, ale i pro bratry. Jak se přihlásit a další podrobnější informace najdete na internetových stránkách www.bjb.cz/články/sestry, **termín pro přihlášku a platbu je do 31. 3. 2015**

Za Odbor sester BJB ČR Věra Černíková

Skupinky

- 1 Každý má své Lambarene
Ludmila Hallerová
- 2 Jak mohu sloužit tím, co mně baví
Debie Inselman (kreativní práce)
misionářka z USA
- 3 Zdravé vztahy v rodině – základ pro službu. **Ester Křišková a Staroňovi**
- 4 Lišíme se schopnostmi – objevte své duchovní dary. **Kernovi a Horáčkovi**
- 5 Po letech služby jsem unavená (vedení skupinky v jednání)
- 6 Skupinka pro bratry **bratr Maďar, bratr Poloha**
- 7 Skupinka pro děti **Hedvika Plevková**

Boží láska

Velký jsi, Bože náš,
Ty ve své moci všechno máš,
nad zemí i nebem kraluješ,
Láskou otcovskou lidi miluješ.
Nikdo Ti podobný není,
jenom Tvá moc všechno mění!
Za nás jsi svého Syna v obět dal,
tam na kříži svou Lásku dokázal,
skrže Ni jsi nám dal život věčný,
ve své Lásce jsi nekonečný.

Boží Láska nezná hranice,
nedohlédneš její výšku,
neobsáhneš její šířku,
nedosáhneš její hloubku.

Hle, Boží Láska visela na kříži,
jen skrže ni se člověk k Bohu blíží!
Ona chodí po zemi, lidi hledá,
kdo dveře jí otevře a v srdci místo dá,
tam s Ní pokoj přichází,
tam člověk bližního nachází,
tam věčné Světlo zazáří.

Boží Láska ti stojí u dveří,
když tvé srdce jí uvěří,
v něm všechno nové nastane,
smutek, obavy, nejistoty,
žal svatý Duch odvane.
Kam Boží Láska přišla, chrám si postavila,
aby Boha, nebeského Otce,
v lidském srdci oslavila!
Kriste, to jsi Ty, Boží, svatá Láska
v našem, v lidském těle na zem přišla.
Aby se Boží Láska nám podobala,
lidské tělo na sebe vzala.

Boží Láska na kříži v bolestech umírala,
třetího dne slavně z mrtvých vstala.
Kdo ji celým srdcem hledá,
tomu se najít dá.

Vlastimil Pospíšil

Expozícia a jej meranie

Seriálom zameraným na odborné poradenstvo v oblasti fotografovania s následnou biblickou aplikáciou a fotosúťažou vyhlásenou v čísle 1/2015 sprevádza Vladimír Malý

1. Ako pracuje digitálny aparát ?

Bude sa nám ľahšie dobre fotiť, keď pochopíme proces, ktorý prebieha v aparáte od okamihu stlačenia spúšte až po následné zobrazenie snímky na displeji. Svetlo, odrazené od motívu, prechádza cez objektív a dopadá na snímač citlivý na svetlo, kde sa mení na elektrický signál, ktorý je následne spracovaný na obraz a ten sa ukladá na kartu. To všetko sa udeje v zlomku sekundy. Takto zhotovené fotografie môžeme prenášať do počítača alebo priamo tlačit z aparátu. Všetko sa odohráva automaticky v aparáte a nepotrebujeme k tomu žiadne odborné vedomosti.

Pre tvorivú fotografiu je však dobré vedieť, že : EXPOZÍCIU OVPLYVŇUJÚ TRI FAKTORY. Správna expozičná pozostáva z trojice hodnôt: **CLONA – ČAS – ISO.** Podrobne sa budeme týmito parametrami zaoberať v ďalších lekciami, teraz si ich len stručne zadefinujeme.

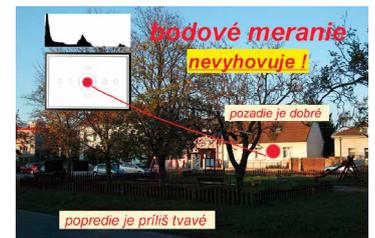
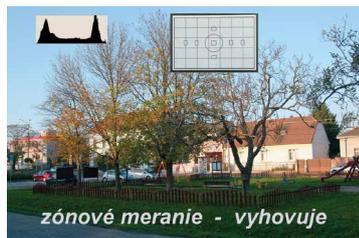
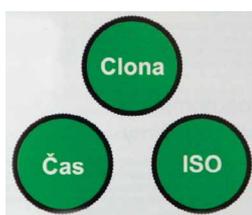
jekty na snímke. Vývoj techniky však napreduje a tento problém už mnohé aparáty dokážu do značnej miery eliminovať. Snažíme sa vždy o čo najpresnejšiu expozičnú a nespoľiehame sa na dodatočné úpravy na počítači, pri ktorých sa môže strácať obrazová kvalita.

Preto treba merať na správnom mieste s vhodným režimom merania. Na obrázkoch vidieť, ako zvolené meranie a miesto merania ovplyvňujú a spolutvoria fotografiu.

me spúšť. Všetky postavy a predmety budú v tej rovine zaostrenia dokonale ostré a snímka bude správne exponovaná.

Zamyslenie

Tak ako je pre fotografiu dôležitá trojica hodnôt (clona, čas, iso), tak pre život človeka je ešte dôležitejšia Svätá Božia trojica: **Boh – Syn – Duch Svätý.** Rozdiel je len v tom, že fotohodnoty môžeme pochopiť rozumom, čo v prípade Božej trojice nie je možné. Svet ich neprijíma a nepozná. Spoznať ich je možné len vierou. Ani veriacim nie je Svätá trojica viditeľná fyzickým zrakom, ale môžeme ju vnímať duchovným zrakom a prežívať jej pôsobenie v našich životoch. Na počiatku Boh ponúkol človeku spoločenstvo s Ním, ale človek ho odmietol. Pán Boh sa neodvrátil od človeka, ale svoju lásku prejavil vo svojom Synovi, Pánovi Ježišovi, ktorý priniesol tú najvyššiu obeť pre našu záchranu. Po završení

CLONA je kruhový otvor v objektíve, ktorý reguluje množstvo prechádzajúceho svetla. **EXPOZIČNÝ ČAS** určuje, ako dlho svetlo prechádzajúce objektívom pôsobí na snímač. **ISO** je elektronicky riadená citlivosť snímača na svetlo. Tieto tri hodnoty tvoria **expozičný trojuholník** a ich vzájomnú kombináciu nastavuje expozičná automatika pre správne nastavenie osvetlenia. Je to najužitočnejšia funkcia všetkých digitálnych aparátov. Všetky zrkadlovky umožňujú nastavovať jednotlivé parametre samostatne, čím sa nám otvára priestor pre individuálnu tvorbu, keď môžeme určiť, čo všetko bude na fotke ostré, alebo môžeme vyjadriť dynamiku pohybu rôznym spôsobom. Nastavovať hodnotu ISO umožňujú aj všetky kompakty a tie vyspelejšie aj clonu a čas. Preto si pred ďalšími lekciami preštudujeme návod k nášmu aparátu a zapamätáme si, aké nastavenia nám ponúka.

2. Režimy merania expozičie

Pre digitálne aparáty je najväčším problémom veľký rozdiel medzi jasnými a tmavými partiami na fotografovanej scéne. Tomuto javu sa hovorí **kontrast**. Vtedy automatika reaguje podľa prednastavených parametrov expozičného zariadenia a nie vždy správne určí hodnoty expozičie. Snímač aparátu nedokáže dobre prekrásiť súčasne svetlé aj tmavé ob-

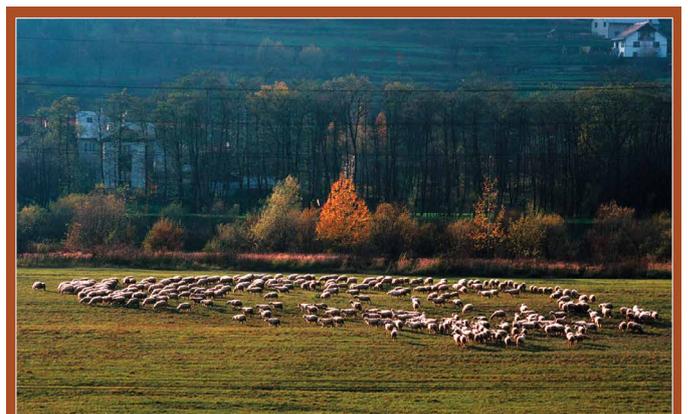
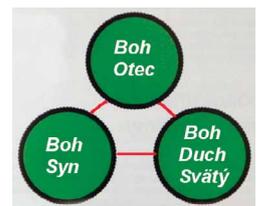
K dispozícii sú tri alebo štyri spôsoby merania. Pre väčšinu motívov je spoľahlivé **ZÓNOVÉ** meranie, ktoré meria odrazené svetlo z viacerých oblastí a následne hodnoty spriemeruje na výslednú expozičnú hodnotu.

Ak v obraze prevláda veľa svetlých plôch, je vhodné použiť **SELEKTÍVNE** meranie, ktoré meria cca 9,5 % plochy obrazu (obyčajne v strede). Keď je za hlavným motívom (napr. postavou) nejaký zdroj svetla, použijeme **BODOVÉ** meranie, ktoré je v strede a meria cca 3,5 % plochy. Väčšina aparátov je prednastavená tak (alebo je možné aj dodatočne nastaviť), že stlačením spúšte do polovičky zablokujeme meranie expozičie a tiež zaostrenie na bode, na ktorý sme zamierili objektív, čo nám potvrdí aj pípnutie.

TIP NA CVIČENIE:

Ak fotografujeme postavy a v pozadí je jasná obloha, namierime objektív na nohy, stlačíme spúšť do polovice, prekomponujeme obraz a dotlačí-

svojho diela na zemi odišiel Pán Ježiš k svojmu Otcovi, aby poslal Svätého Ducha. Tento Duch je naším tešiteľom, radcom, udeľuje dary, pripomína nám slová Pána Ježiša a cez ne nás aj napomína. Svätá trojica je uzavretý kruh jednoty a lásky a som veľmi vďačný za to, že môžeme žiť vo viere uprostred tohto kruhu.

... OVEČKOU ŽE BOŽOU SOM, TÝM SA TEŠÍM NOCOU DŇOM ...

Konečne jar! Hoci ranné teploty ešte bývajú nižšie, mnohí si už vychutnávajú slnečné lúče a sneženky, vykúkajúce v záhradkách. Ročné obdobie, keď sa príroda okolo nás prebúdzá, zvyčajne prináša radosť, ďalšie plány a akúsi novú dávku energie. Pustila som sa s vervou do práce. Zaujímalo ma, ako sa v ostatných dňoch vyvíja situácia utečencov v Iraku. Naposledy bola stále vážna, napriek

Tábory zachránia, sú však bez budúcnosti

medzinárodnej pomoci, do ktorej je zapojená aj Nadácia Integra. Integra úzko spolupracuje so švajčiarskou humanitárnou organizáciou Medair, ktorá má na mieste svoje tímy a rieši praktické problémy utečencov. Vďaka príspevkom ľudí z celého sveta vrátane Slovenska sa jej podarilo rozbehnúť v okrese Sharya niekoľko projektov. Jedným z nich bolo vybudovanie nemocnice koncom minulého roka. Denne tam nájde pomoc okolo 400 pacientov. Zdravotníci často riešia infekcie, ako je napríklad týfus či žltáčka, ktoré vznikli pitím závadnej vody a nízkou úrovňou hygieny v danej oblasti. Nielen zdravie, ale aj bývanie je veľkým problémom týchto ľudí. V našich podmienkach si ťažko vieme predstaviť život v stane, v tábore, kde nie je jednoduché zakúriť. Títo ľudia sú vďační aj za takúto „strechu nad hlavou“. Nie je to potulovanie sa, neustály strach z nebezpečenstva. Život v tábore však nemá budúcnosť, nikto nevie, čo bude zajtra, kde bude môcť trvalo žiť... Navyše, utečeneckých táborov je stále nedostatok. Za posledný mesiac sa našej partnerskej organizácii v Iraku podarilo vybudovať tábor pre 24 tisíc ľudí, čo je veľká vec. Aj keď tých, ktorí nemajú kde bývať, je asi 5 miliónov. Premýšľam, či sa títo ľudia vedú tešiť zo slnečných lúčov, či ich nadchne kvitnúci kvietok. Či je vôbec možné mať v ich situácii nejaké plány a energiu... V Integre sa modlíme za utečenecké rodiny, za dospelých, starých, chorých, za opustené deti... Modlíme sa za ich budúcnosť, za silu a múdrosť pre zachránarov a za ľudí, ktorým nie je ľahostajný život trpiacich. Hoci sú vzdialení tisíce kilometrov.

Erika Kremská, Nadácia Integra

Naša pomoc a verejná zbierka nadalej pokračuje. Príspevky posielajte na číslo konta humanitárnej pomoci Nadácie Integra: IBAN SK36 1100 0000 0026 2103 0842/1100, variabilný symbol: 999
100% vašich príspevkov posielame na pomoc utečencom.

Inšpirácie pre učiteľov nedeľných besiedok Tajomstvo veľkonočných vajčiek

Čo má spoločné veľkonočný zajac a vajička s veľkonočným príbehom?
(Z časopisu *Evangelising Today's Child*)

V skutočnosti nič! Prečo potom v obchodoch a na obrázkoch vidíme pred Veľkou nocou veľkonočných zajacov?

Veľkonočný zajac má svoj pôvod asi v Nemecku. Hovorí sa, že istá chudobná žena raz počas hladomoru zakopala do zeme niekoľko vajíčok a schovala ich ako veľkonočný darček pre svoje deti. Práve vtedy, keď deti objavili skrýšu, vyskočil z nej veľký zajac. Roznieslo sa, že zajac priniesol veľkonočné vajička.

Ak by sa malo nejaké zviera použiť ako pravdivý symbol Veľkej noci, malo by to byť jahniatko. Biblia nazýva Pána Ježiša Božím Baránkom (Ján 1, 29).

V časoch Starého zákona Boh žiadal od ľudí, aby zabil jahňu ako obeť za hriech. Toto jahniatko neodstránilo hriech, ale bolo predobrazom Spasiteľa, ktorého mal Boh jedného dňa poslať, aby zomrel za hriechy celého sveta. Ježiš prišiel na zem pred 2000 rokmi. Zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych (1. Korintským 15, 3 – 4).

Deťom môžete príbeh Veľkej noci vysvetliť nasledujúcim netradičným spôsobom.

Budete potrebovať šesť otváracích vajčiek (napr. použite obaly z Kindervajčiek alebo farebné plastové vajička, ktoré je možné zakúpiť pred Veľkou nocou). Vajička si očistite nezmývateľnou fixkou. Obsah vajčiek si pripravte dopredu.

1. vajičko: Odtrhnite čerstvý kvet (zlatý dážd, fialka...) a vložte ho do vajička.
2. vajičko: Do vajička vložte trochu hliny.
3. vajičko: Z dvoch zápaliek vyrobte kríž tak, aby sa vám zmestil do vajička.
4. vajičko: Vložte kameň.
5. vajičko: Nechajte prázdne.
6. vajičko: Z papiera vystrihnite postavičky, na ktoré napíšete mená detí z klubu. Vložte ich do vajička.

Pred vyučovaním vajička ukryte a nechajte deti, aby ich hľadali.

1. vajičko: **Na začiatku Boh stvoril nádherný svet, plný krásnych vecí – ako napríklad táto kvetinka.**
2. vajičko: **Satan priniesol na zem hriech, ktorý všetko znečistil.**
3. vajičko: **Pán Boh poslal Pána Ježiša na tento svet, aby všetko vyčistil.**
4. vajičko: **Pána Ježiša pochovali v hrobe.**
5. vajičko: **Po troch dňoch Ježišovi priatelia prišli k hrobu a vieš, čo bolo v hrobe? (Otvorte vajičko.) Nič! Hrob bol prázdny!**
6. vajičko: **Vieš, prečo Pán Ježiš toto všetko urobil? (Otvorte vajičko a pomaly vyberajte postavičky s menami detí.) Pre teba... (Čítajte mená na postavičkách, pridajte mená všetkých detí v skupine.)**

Kompletný balíček Tajomstvo veľkonočných vajčiek a ďalšie materiály s veľkonočnou tematikou môžete nájsť na www.detskamisia.sk, v internetovom obchode Detskej misie.

Podľa materiálov Detskej misie spracovala Miriam Kešjarová

*„Nechceme, aby z nás bylo sulečeno
naše pozemské tělo,
nýbrž aby přes ně bylo oblečeno nebeské,
aby to, co je smrtelné,
bylo pohlceno životem.“*

(2 K 5, 4)